

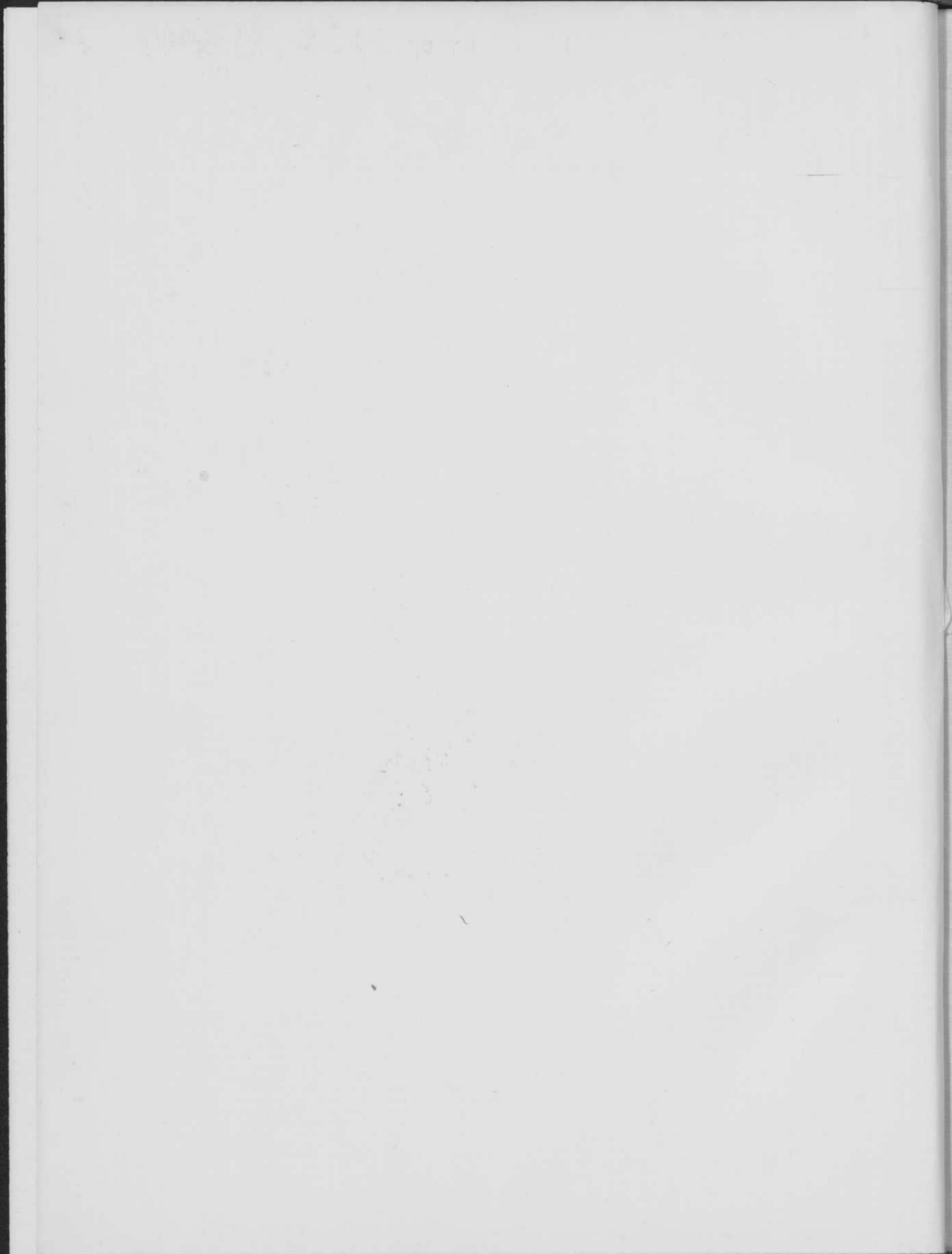
U wordt vriendelijk verzocht dit
antiquarische boek met zorg
te behandelen.

BJ Z 0218

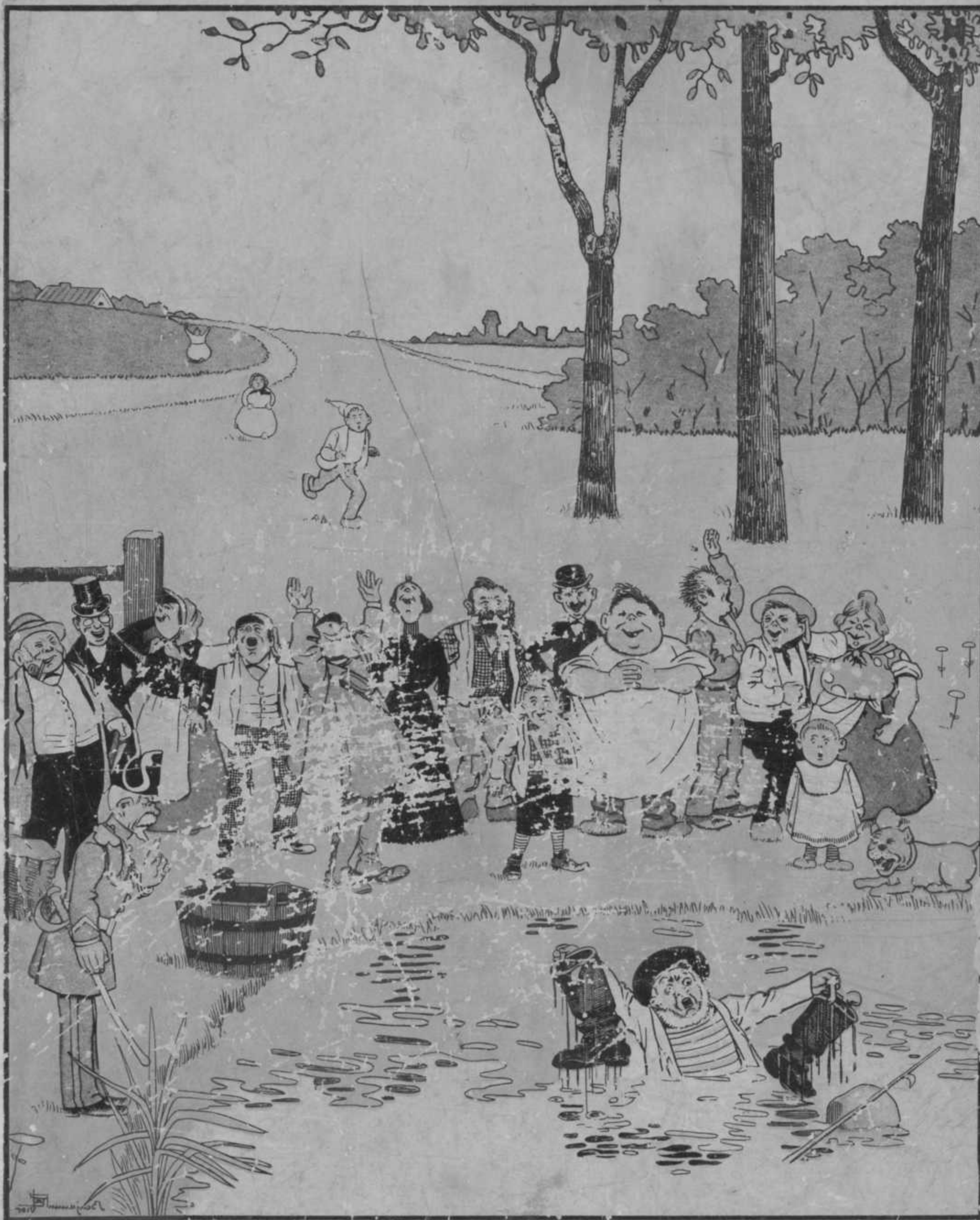

PIET WIPNEUS

DOOR

MARIE HILDEBRANDT

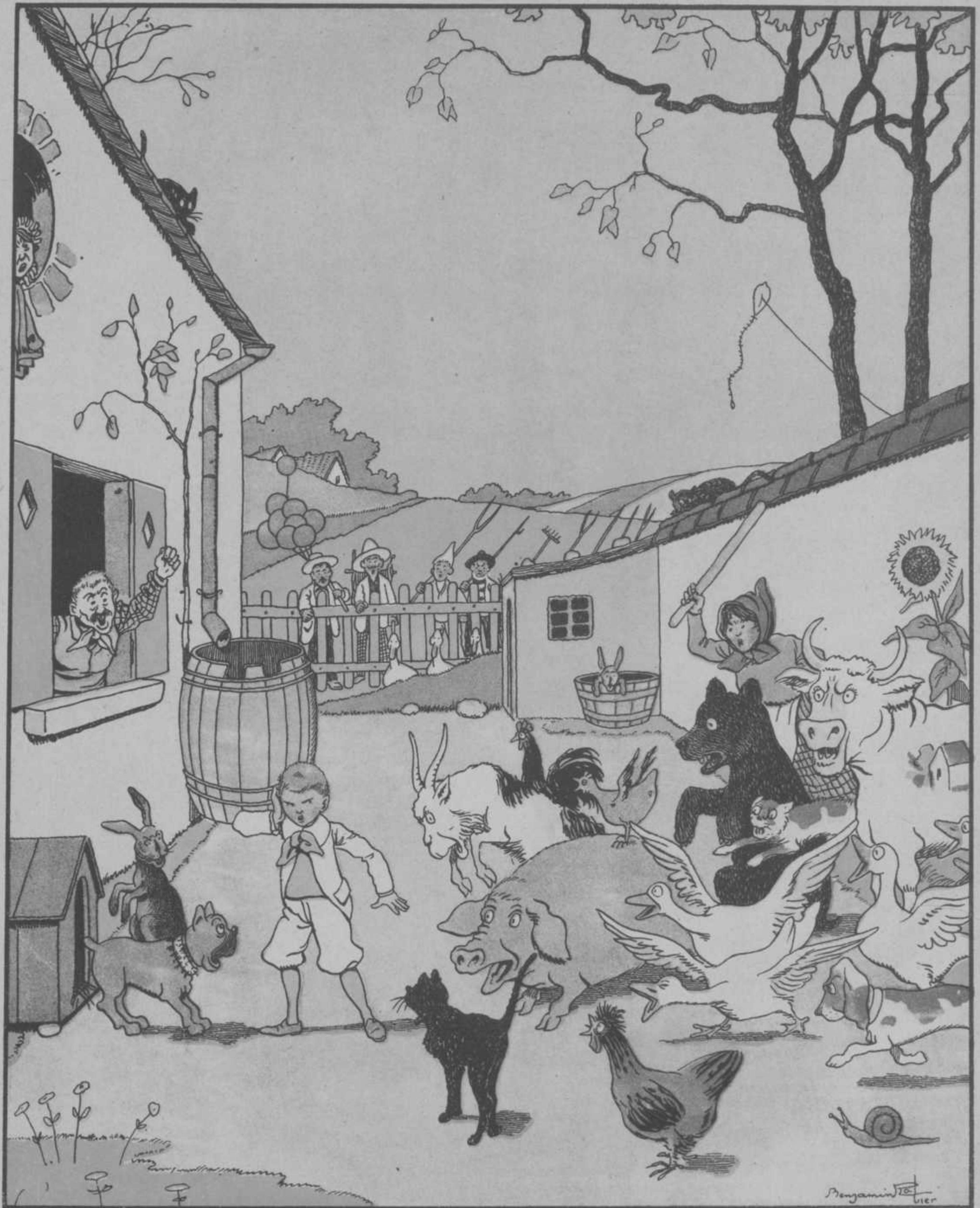
• • • PLATEN VAN BENJAMIN RABIER • • •

Van HOLKEMA en WARENDORF, AMSTERDAM.

PIET WIPNEUS

PIETER'S SLACHTOFFERS

PIET WIPNEUS

door

MARIE HILDENBRANDT

platen van

BENJAMIN RABIER

VAN HOLKEMA & WARENDORF

AMSTERDAM

b.l.b.
Hild
P

[Faint, illegible handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page]

Pieter Wipneus' Vacantietijd.

Eerste kennismaking met Piet Wipneus.
(15 Juli).

Piet Wipneus heeft de heele buurt
Weer eens in rep en roer gestuurd,
Hij vlucht dus haastig naar den kelder,
Daar schijnt het daglicht niet zoo helder,
Maar ziet, het duurt niet lang — owee,
Of vader komt en neemt hem mee.

Op 't blauwe vloerkleed voor den haard,
Staat hij daar, veiligjes bewaard
Door moederlief en vader, beide,
En kijk eens, aan zijn rechterzijde
Troont witte Mop, de fietsenhater,
En Snorrepot, de zwarte kater.

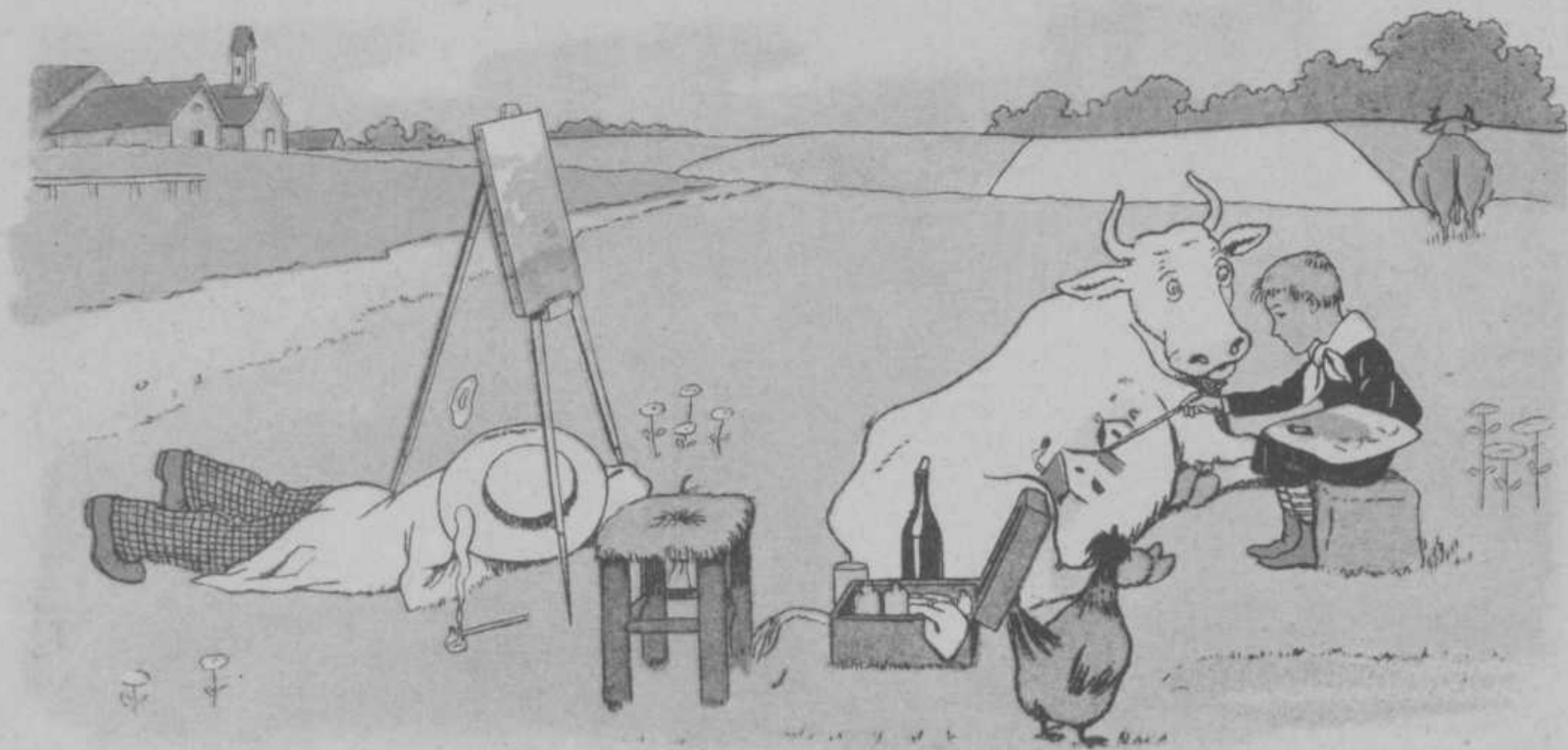
.....
De straf is, één dag boven blijven
En honderd vijftig regels schrijven,
Het voorbeeld luidt zoo ongeveer:
— Nooit plaag ik mensch of dieren meer,
Nooit wil ik meer een plan beramen,
Waarvoor ik mij zal moeten schamen —
En Pieter schrijft dit alles neer,
Maar dadelijk vergeet hij 't weer.

De Schilder.

(18 Juli).

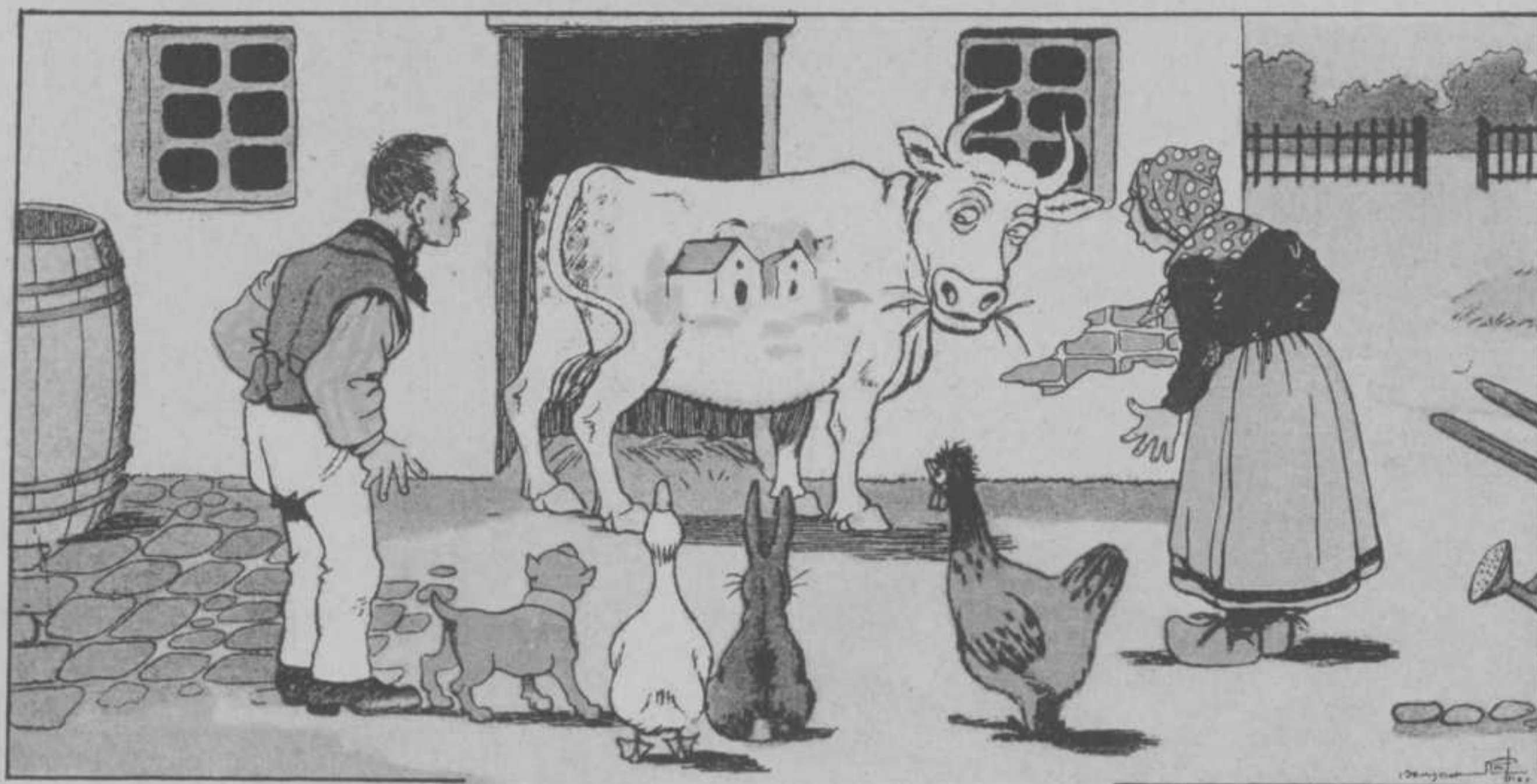

De grootste schilder van t' heelal
Is Willem Hendrik Muizenval;
Zóó gek kan niemand iets verzinnen,
Of Willem schildert het op linnen,
Of Hendrik toont het U aldra,
Gekleurd met prachtig zepia.
Ja, in dat vak is hij een reus,
Dat ziet men aanstonds aan zijn neus.
Kijk hem daar nu eens kranig stappen!
Hij gaat — ik wil het U verklappen —
Naar 't weiland toe, om heel gerust,
Te verven daar naar hartelust.

Maar... Muizenval heeft één gebrek,
Hij is een luilak, dat is gek!
Hij ligt den halven dag te slapen,
Dan kan men immers alles kapen.
Zijn verf, penseelen en palet,
Dat geeft nog standjes, opgelet!
Piet Wipneus komt daar aangewandeld
En denkt, hier moet terstond gehandeld,
Hier moet in allerijl geverfd,
Opdat de kleurstof niet bederft;
Ik neem die huizen tot model
En voor mijn doek dit koeienvel.

.....
Vriend Muizenval blijft rustig slapen,
De koe zit Pieter aan te gapen,

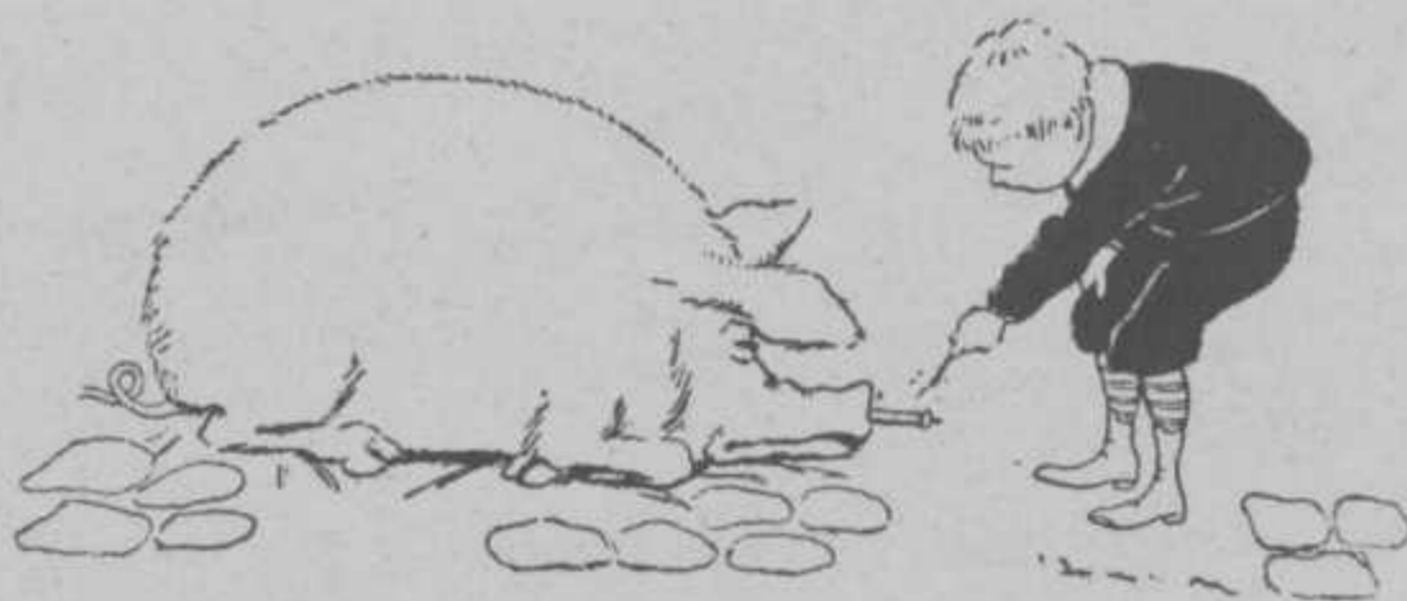

Met oogen, groot en rond van schrik
En Pieter zegt, « één oogenblik!
Het duurt maar kort, 't wordt o, zoo prachtig
En 't blijft er op, al wordt je tachtig! »

Maar 't einde was wel wat te vreezen —
Kijk, zelfs geen pauw kon trotscher wezen.
Ziet haar daar ongenaakbaar staan,
't Is met haar eenvoud gansch gedaan;
Van niemand wil ze meer iets weten,
Haar gras verkiest ze niet te eten,
En ook de stal is haar te min —
Men krijgt haar met geen stok er in.
O, Pieter Wipneus, booze klant,
Van plagen heb je wel verstand!

Het Varken.

(21 Juli).

« Een vaste slaap is heel gezond,
Vooraf zoo buiten op den grond, »
Spreekt Pieter Wipneus heel wijsgeerig,
« Wacht, vriend, je bent toch niet kleinzeerig! »
Hij prikt het varken in zijn oor,
Maar dit slaapt even rustig door.
« Wel, als het jou geen zier kan schelen,
Dan blijf ik nog wat met je spelen, »
Zegt Piet — en haalt wat uit den zak
Van 't mooie, zwart fluweelen pak.

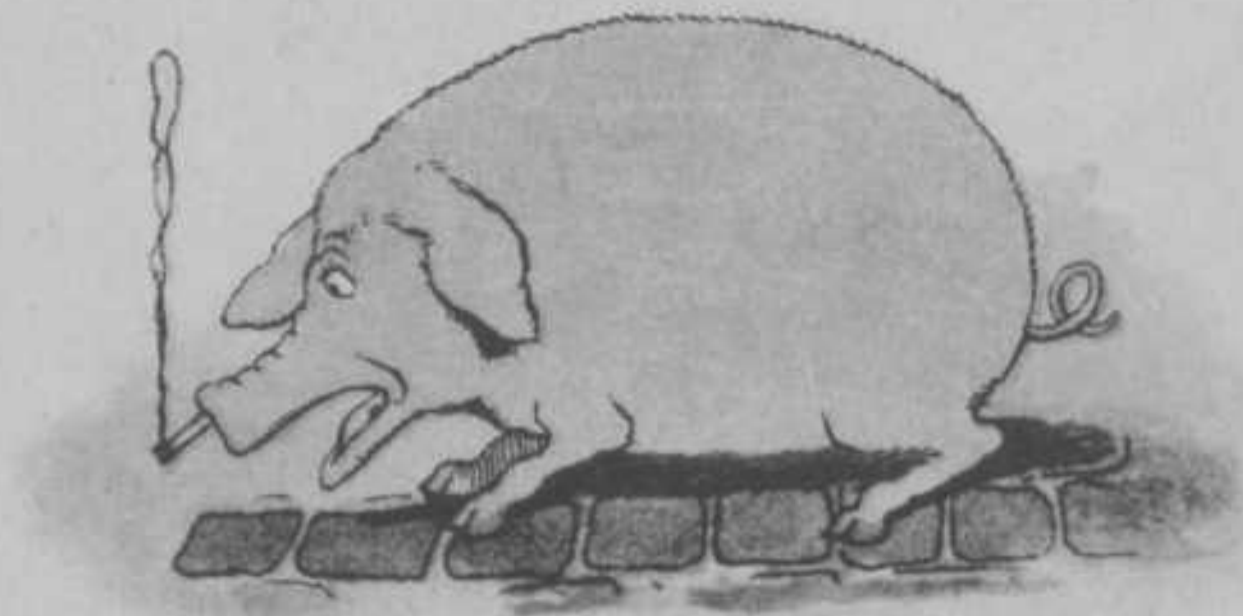
Dit steekt hij in den varkenssnoet,
Hoera, zoo gaat het zaakje goed!
Het luie beest vertrekt geen spiertje
En merkt van Pieter's werk geen ziertje,
Hij droomt van Bab, het oude schaap,
En knort onrustig in zijn slaap.
Eer lucifer wordt afgestreken
En eerst flink in het rond gekeken,
Of niemand in de buurt ook ziet,
Wat hier voor kattedwaad geschiedt.

.....
Hoort, hoort — wat klinkt daar bij de schuur,
Een scherp geknetter, als van vuur!
De kippen en de ganzen vluchten,
Omdat zij 't raar spektakel duchten,
Het varken schreeuwt en brult maar door,
Vrouw Bolder ijlt verschrikt naar voor.

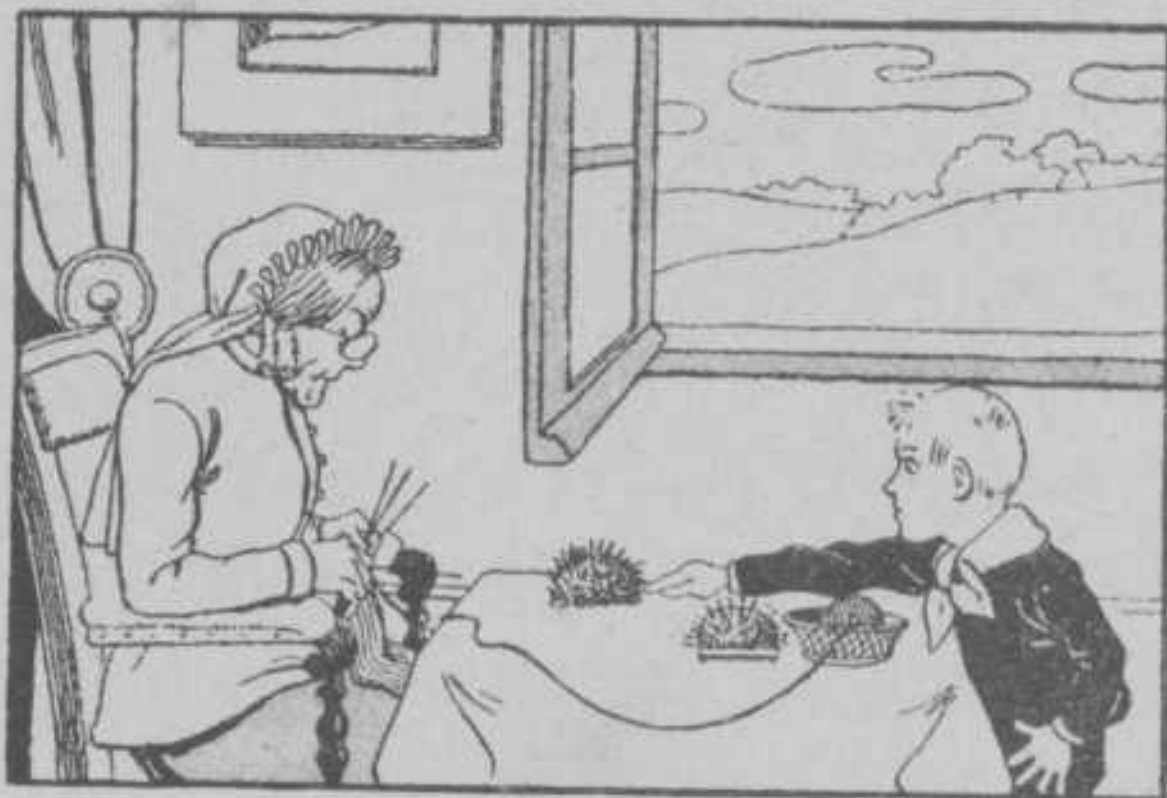
.....
Daar staat het zwijn verwoed te razen,
Te schoppen en benauwd te blazen
En langzaam slechts dooft aan zijn snuit
De klapsigaar van Pieter uit.

.....
Als men des avonds thee gaat drinken,
Hooft Pieter luid de bel weerklinken
En denkt, ziezoo, ik poets de plaat,
Nu wordt er over mij gepraat,
Nu komt natuurlijk juffrouw Bolder,
— Ik vlucht maar veilig naar den zolder!
De deur gaat open en de guit
Vliegt, als zij binnenkomt, eruit.
« Piet, kom te voorschijn zonder dralen,
Of Vader zal je komen halen! »
Zoo roept zijn moeder — « hoor je, Piet! »
Maar Pieter denkt, ik doe het niet!
Nu gaat men in den kelder zoeken
En gluurt zelfs in de kleinste hoeken,
Maar gij begrijpt — dit helpt geen zier
En Pieter Wipneus heeft plezier.

Tante Mien en het speldenkussen.

(26 Juli).

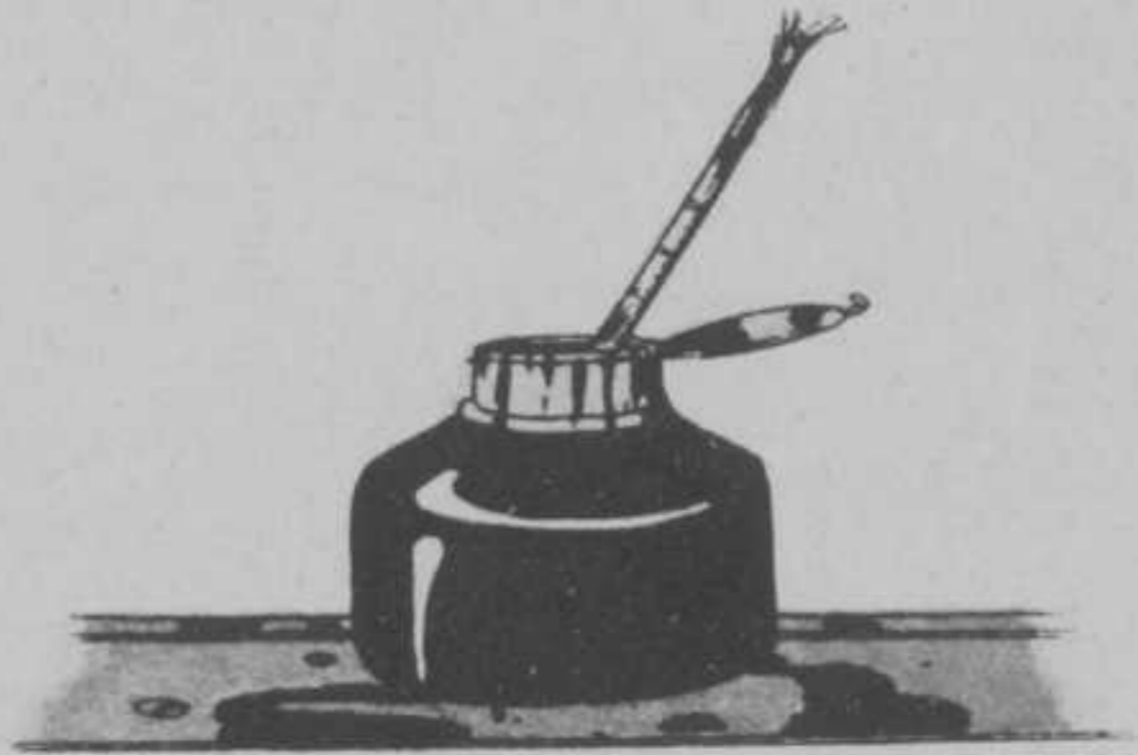

Tante Mien, die oude dame,
Zit 's morgens meestal voor de ramen,
Daar breit zij met het grootste vuur
Soms wel een halve sok per uur.
Piet Wipneus ziet haar steeds met vreeze,
Want tante Mien kan snibbig wezen,
Dan kijkt zij hem zoo dreigend aan
En vaak verstout zij zich te slaan;
Dan gaat het klets-klats op zijn broekje,
Dat noemt zij dan een « bitterkoekje. »
Vandaag gaat Piet, zooals we zien,
Een boodschap doen bij tante Mien,
Maar juist als hij daar aan komt bellen,
Zit zij haar naadjes uit te tellen,
Dan wordt ze liefst maar niet gestoord,
Dus telt ze zonder opzien voort.
Nu legt neef Piet, die stoute vlegel,
Vlak voor haar neus een kleinen egel,

En zegt, « kijk, tanelief, ik vond
Uw speldenkussen op den grond,
Ik zal het hier maar voor U zetten,
Dan kunt U er het best op letten! »
« Dank je, mijn kind, » zegt tante Mien,
« Beleefdheid mag ik gaarne zien!
Vraag tot belooning maar aan Aaltje
Een appel van het roode schaalte,
Maar niet dien mooien, hoor je, Piet!....”
« Neen, » roept haar neef, « ik hoor het niet,
Dag tanelief, heb veel plezier,
Een egel is een aardig dier! »

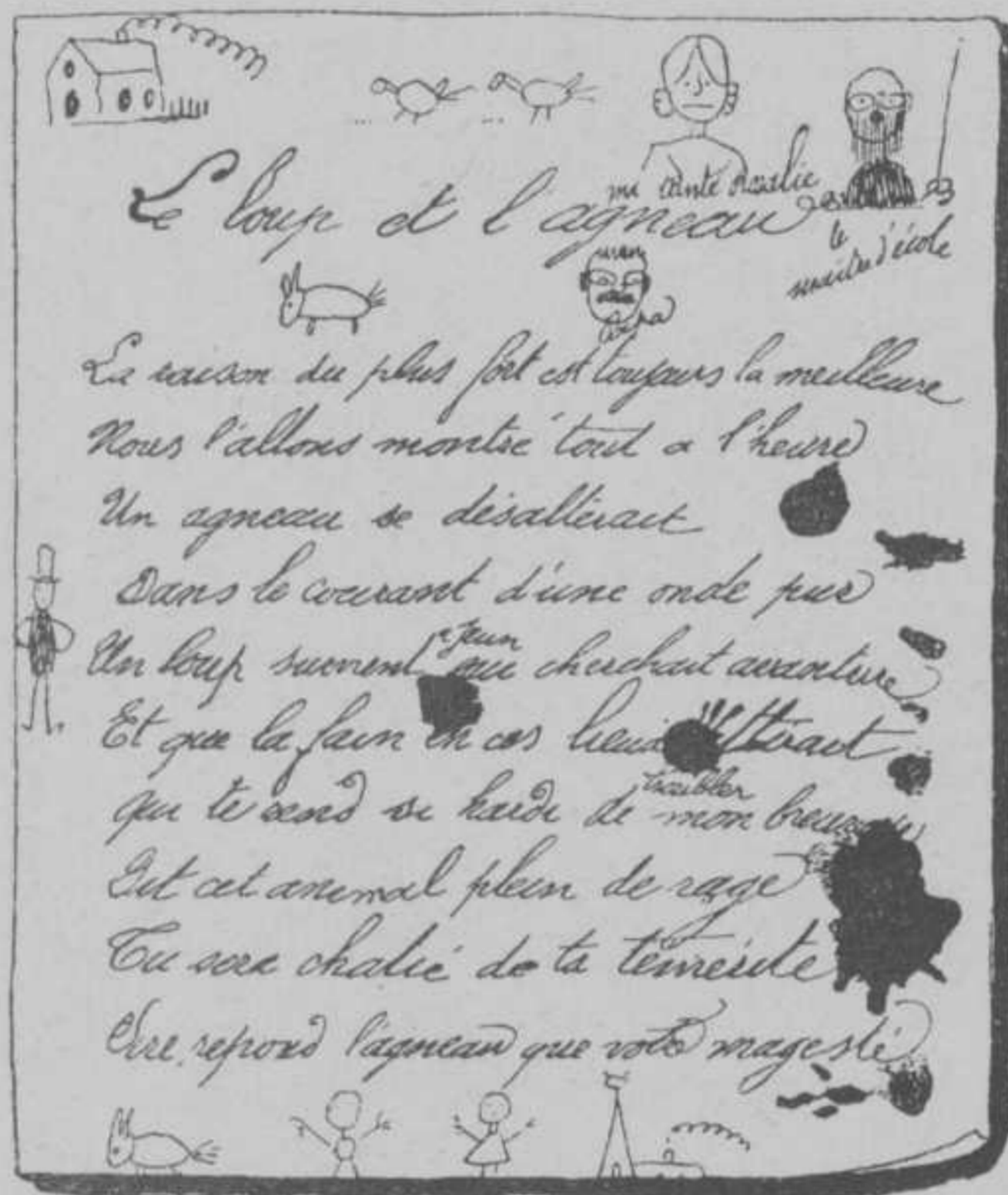
.....
De oude tante grijpt intusschen
Naar het vermeende speldenkussen —
Een prik, een schreeuw, luid hulpgeroep,
Het egeltje vliegt op de stoep.
De heele buurt stroomt reeds tesamen
En neefjelief gluurt door de ramen.

Pieter's Vacantiewerk.

Als vader 's morgens hem laat rekenen,
 Zit Pieter Wipneus steeds te teekenen,
 Hij teekent poppen op zijn lei
 En zet er Fransche namen bij.

In 't Fransche themaschrift, o, hemel,
 Daar is het één verward gewemel
 Van vuile vlekken en van poppen
 Met leelijke, gebilde koppen.
 De jongen krijgt voortdurend straf,
 Maar leer zoo'n bengel eens iets af!!

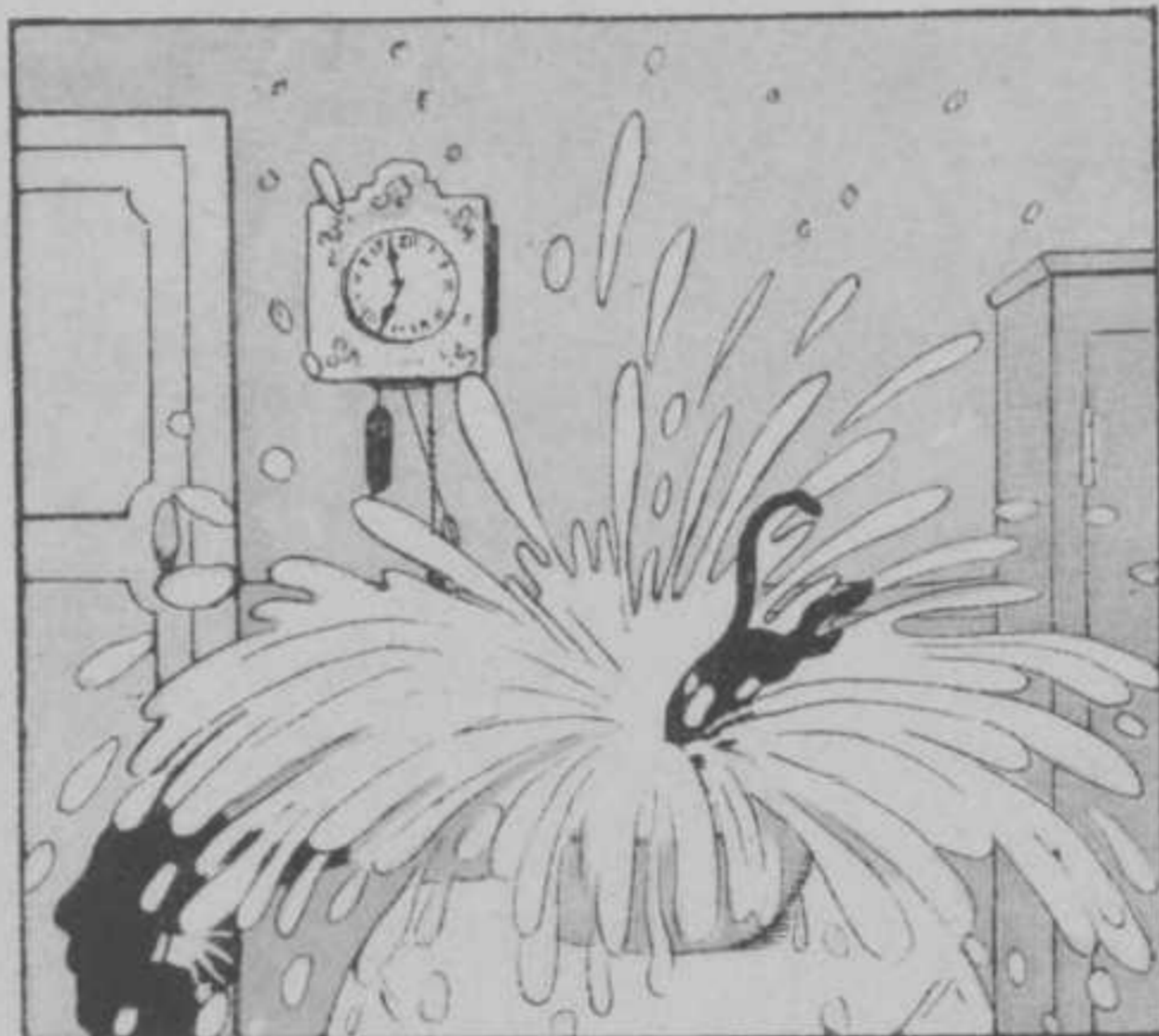
De Geschiedenis van een Roomsaus.

(28 Juli).

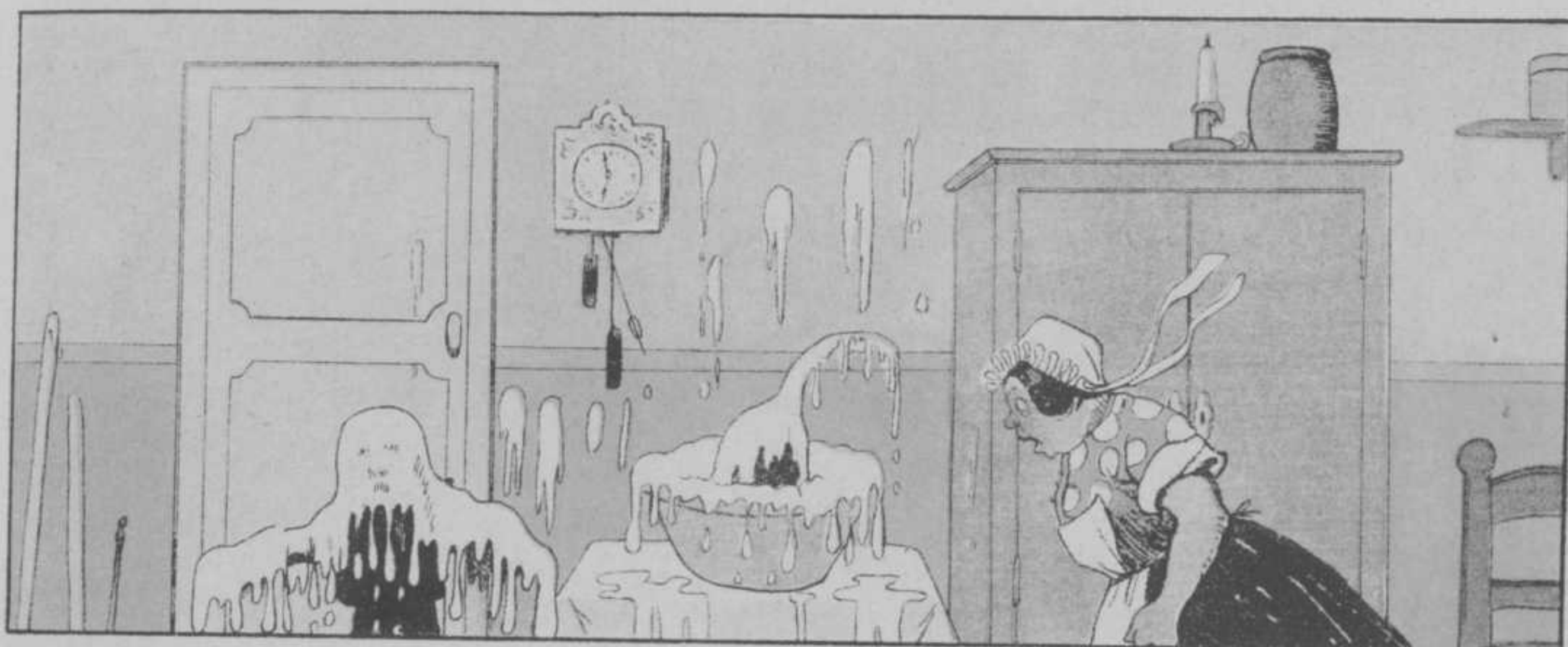
Poes zit op 't kastje naast de klok,
Zoo rustig als een kip op stok.
Haar staartje krult van welbehagen,
Daar juist naar binnen is gedragen
Een roomsaus, keurig toeberaid
Door dikke Sien, de keukenmeid.

.....
Piet Wipneus gaat van school naar huis
En onderweg ziet hij een muis,
Het beest is dood, maar, dat is minder,
Denkt onze knappe muizenvinder
En binnenkomen legd hij haar
Voorzichtig op de witte baar.
.....

Een goede kat duldt in zijn huis
Zelfs niet de allerkleinste muis;
En Snorrepot, die zwarte rakker,
Wordt nu opeens terdege wakker,
Hij loert en loert — en tot besluit
Waagt hij een aanval op zijn buit. —
't Gevolg hiervan was wel te vreezen,
Maar 't had niet erger kunnen wezen,
Ge ziet het hier in al zijn pracht,
Ik denk, dat geen van beiden lacht!

Sien reinigt juist haar keukenborden,
Maar door 't lawaai verschrikt geworden,
Stuift zij de kamer in en ziet,
Wat met haar roomsaus is geschied.
Ach, wèg de arbeid van dien morgen
En al die moeite, al die zorgen!
Een wedloop volgt nu door 't vertrek,
Piet blijft steeds vóór, al lijkt dit gek,
Doch wacht — Sien krijgt hem toch te pakken
En — neen, 't gordijn moet nu maar zakken.

Een vreeselijke geschiedenis.

(1 Augustus).

Er zijn op onze goede aarde
Twee soorten boa's — één heeft waarde
En wordt gedragen door mevrouw,
Wanneer ze uitgaat in de kou:
De tweede soort heet ook wel slang
En daarvoor zijn de menschen bang;
Doch ze gelijken op elkander
Als 't eene eitje op het ander.

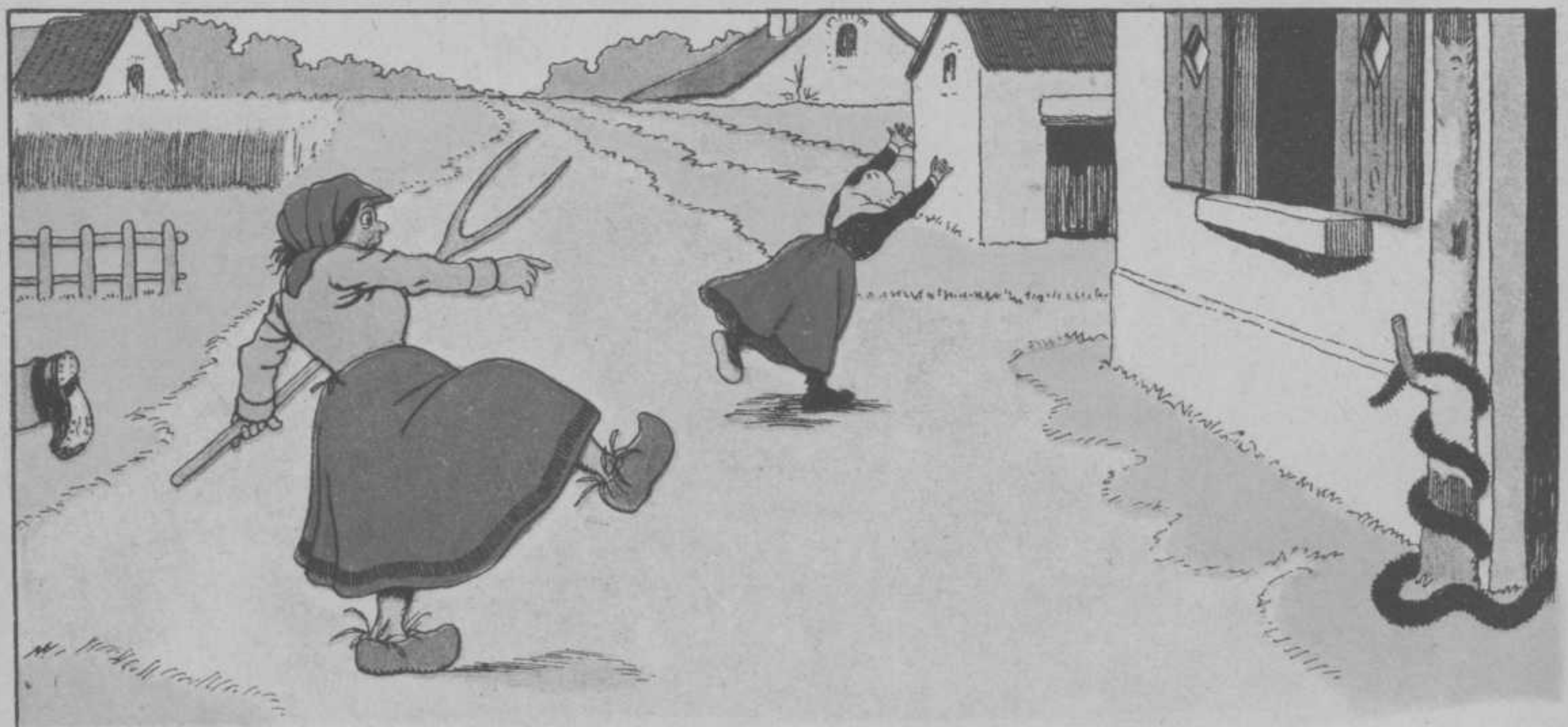
Op zee'ren middag, moe van 't spelen,
Liep Pieter zich wat te vervelen,
Hij zat nu hier en dan weer daar
En als een zoutzak in elkaar;
Tot vader sprak, « allo, naar boven,
Maar Pieter, wacht eens... eerst beloven,
Dat jij daar weer geen onheil sticht,
Maar liever eens wat goeds verricht,
Ga je geschiedenis vast leeren
En je grammaire repeteeren! »
« Jawel papa, » zegt Pieter nu,
« Je vous promets — 'k beloof het U! »

.....
Vlak bij zijn kamerdeur is net
Een doos door Sientje neergezet,
Waarin een boa is geborgen,
Die, daar het warmer wordt, dien morgen
Tesamen met het wintergoed
Weer in den kamferkoffer moet.
Piet Wipneus doet zoo onder 't loopen
Eens eventjes het deksel open,
Doch staat opeens nieuwsgierig stil,
Omdat hij beter kijken wil;
Hij neemt de boa fluks eruit
En — hoepla, weg is onze guit!

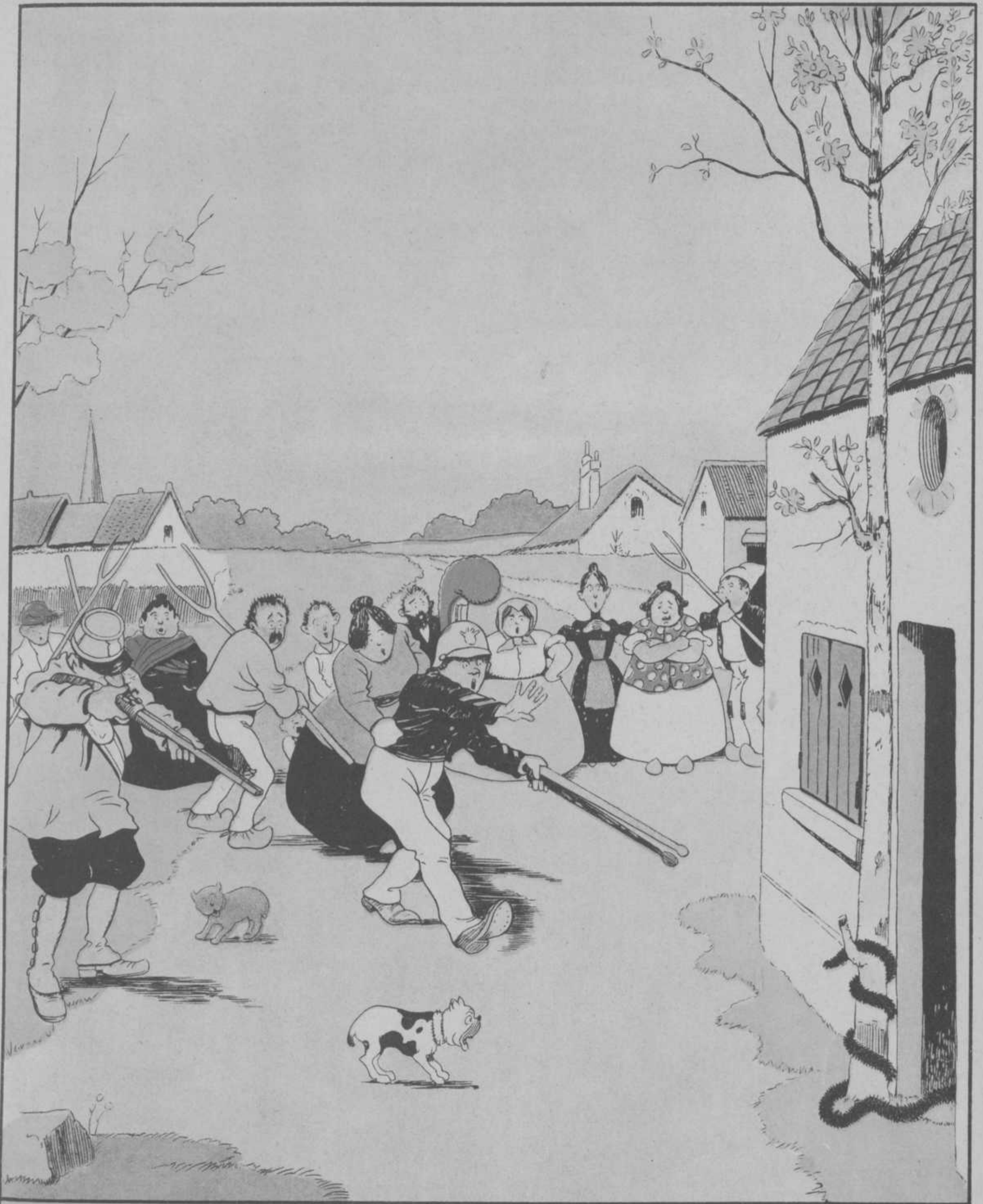
.....
Ga mee, doch — denk er aan, niet schrikken!
En ook den dader niet verklikken,
Die sluipt daar juist voorbij den muur,
Totdat hij stilhoudt bij de schuur.

De boa, 't is een flinke lange!
Wordt nu voorzichtig opgehangen
En lijkt, wanneer men haar zoo ziet,
Precies een slang, vindt jullie niet?

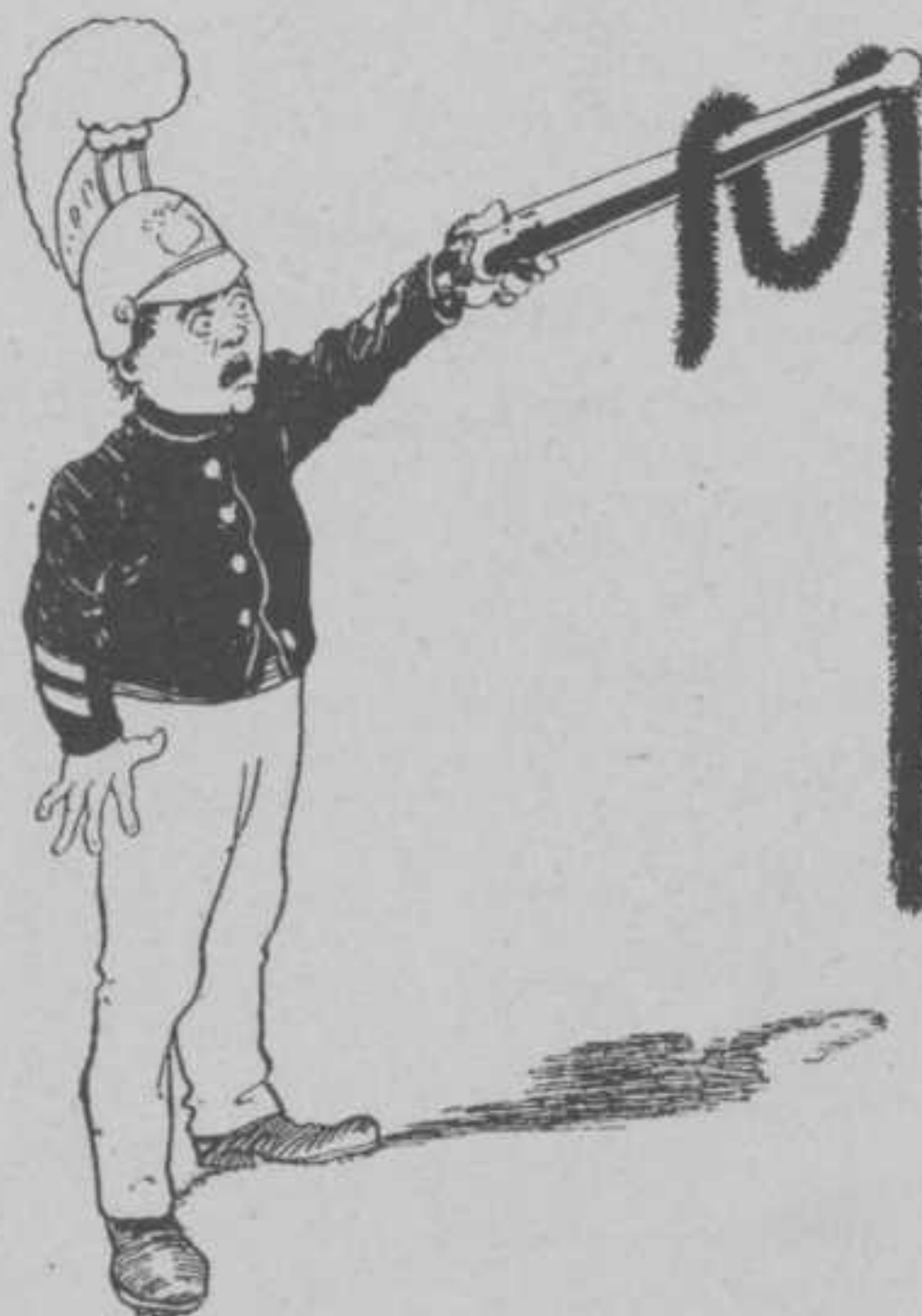

De menschen komen reeds bij hoopen
Nieuwsgierig uit hun huis gelopen,
Janmaat vooraan, die flinke held,
Die geen gevaar, hoe groot ook, telt!

Maar kijk, vandaag — of lijkt dit maar? —
Staan toch zijn oogen wel wat raar!

Maar kijk, vandaag — of lijkt dit maar? —
Staan toch zijn oogen wel wat raar!
Zijn gang is wankel en onzeker,
Als van den ouden apotheker...
En vrouwlief houdt hem aan zijn buis
En gilt, ach Jantje, ga naar huis!
Toe, ventlief, laat dat beest daar hangen,
Ze zijn zoo ijs'lijk valsch, die slangen! »
Ja, allen gillen nu in koor:
« Jan, pas toch op, voorzichtig hoor! »
Maar plotseling komt daar de slager,
Volkomen toegerust als jager,
Die schiet knaphandig, flink en vlug
Het ondiep midden door den rug!
— En nu durft Janmaat hem wel vangen
En toont hem, aan zijn tang gehangen,
Aan het publiek, dat dan pas ziet,
Hoe men voor niets hen schrikken liet.
Maar Piet kreeg 's avonds op zijn broek
Van tante Mien weer bitterkoek.

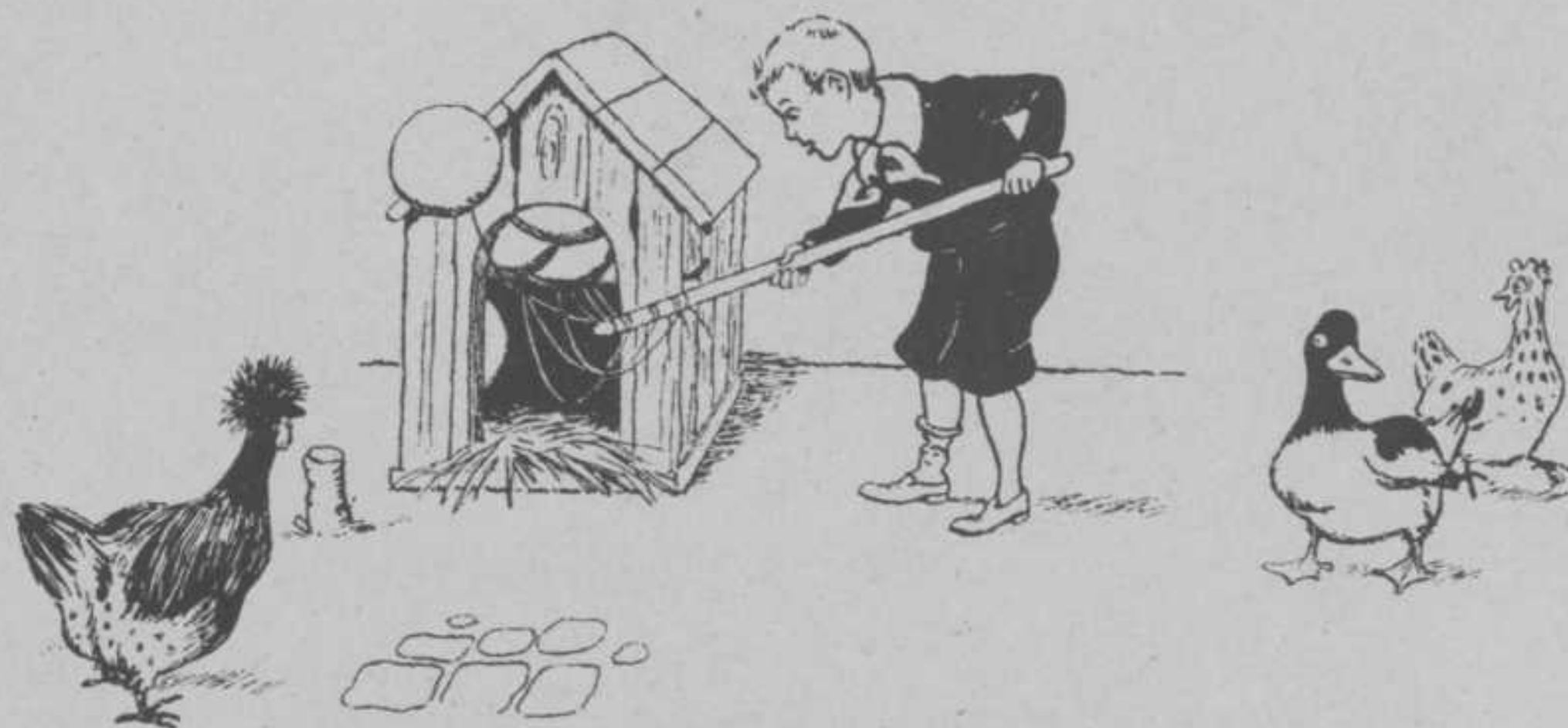
De Luchtballonnen.

(5 Augustus).

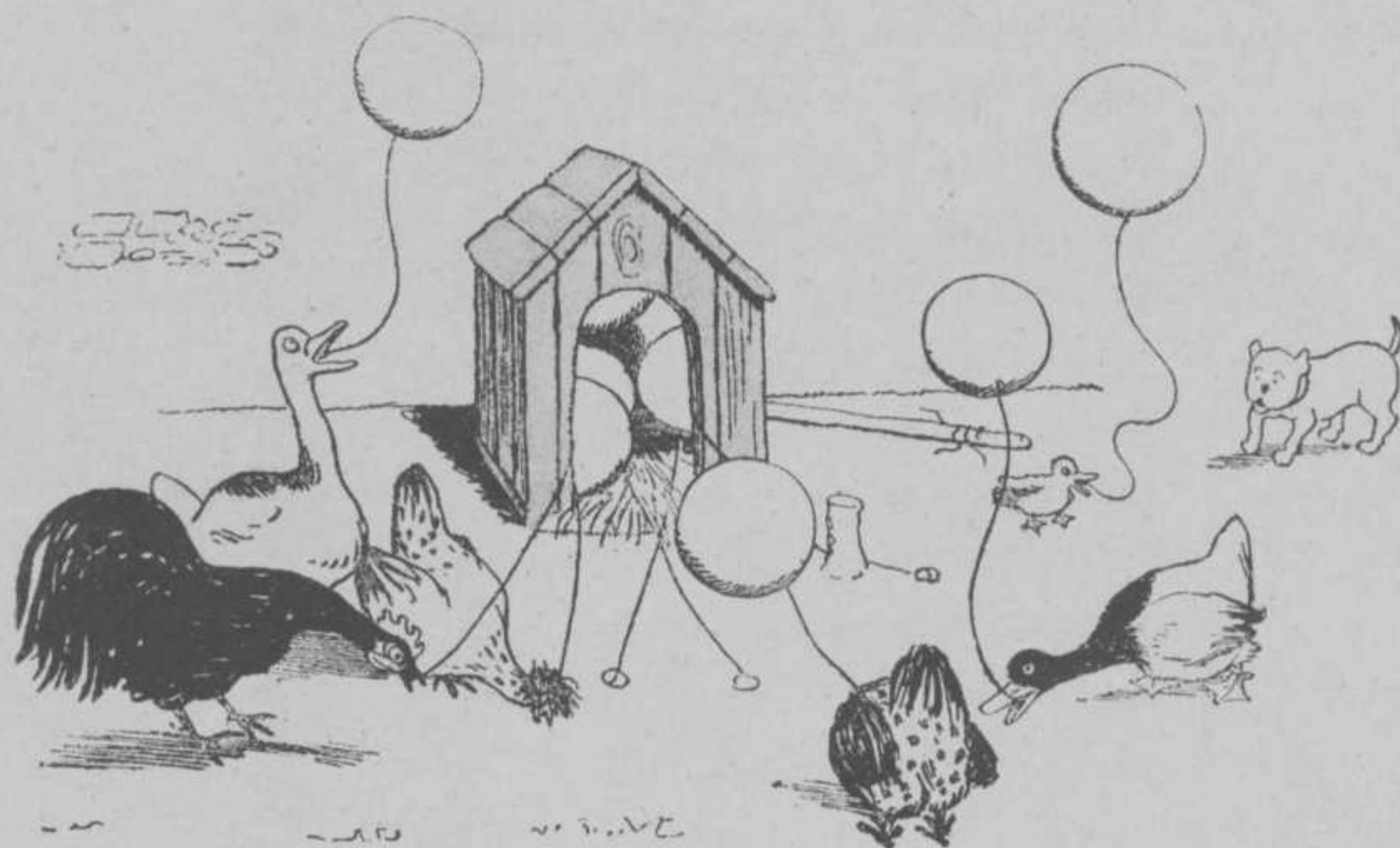

« Ach, » zuchtte Piet's papa al meer,
« Begon de burgerschool maar weer,
Wat moet ik met dien knaap beginnen —
Hij blijft geen oogenblikje binnen
En buiten is 't het oude lied:
Steeds kattedwaad en anders niet.
Terwijl papa zoo staat te klagen,
Rijdt Pieter op een boerenwagen
En springt eraf, vlak bij een pad,
Waar hij al vaak gewandeld had;
Daar zit een koopman met ballonnen,
Maar — wie heeft ooit zoiets verzonnen —

Hij slaapt, dat is een leelijk ding,
 Zoo rustig als een zuigeling,
 Zoodat men al zijn waar kan stelen
 En met zijn kramerijen spelen.
 Maar daarom treft hij het, dat Piet
 Toevallig hem het eerste ziet;
 Want, Piet mag vaak de menschen plagen,
 Hij steelt geen cent, dat moogt ge vragen
 En daarom werpt hij, kort en goed,
 Een geldstuk in den strooien hoed,

Pakt de ballons, naast hem gelegen,
 En neemt ze mede, alle negen.
 Zoo — met zijn blauwe kous halfstok —
 Haast hij zich naar het hondenhok.
 Daar wandelen twee trotsche kippen
 En ook een eend ziet men er hippen,
 Die eend, dat is een eerste guit,
 Hij pikt Piet Wipneus in zijn kuit

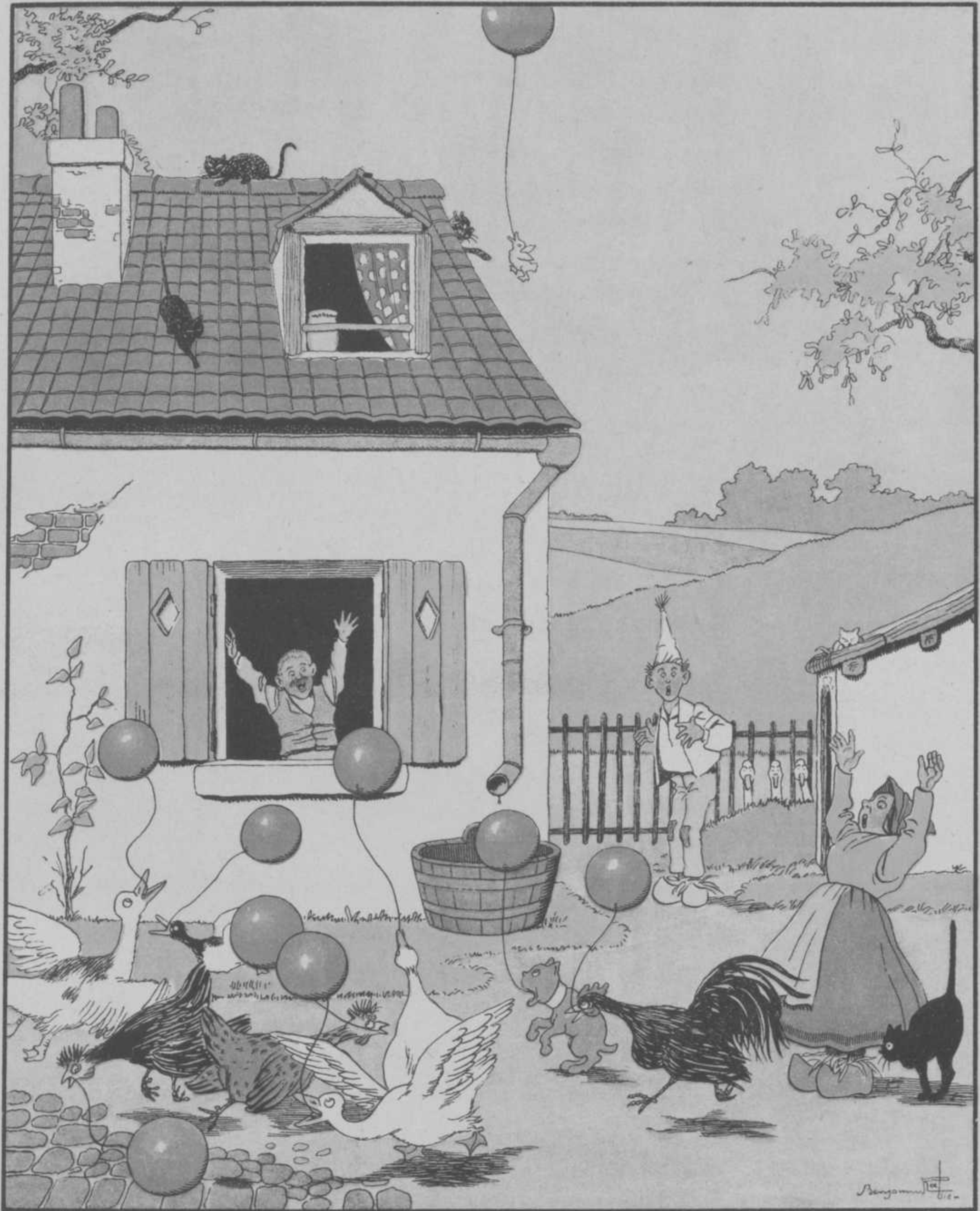

En komt weer steeds teruggevlogen
En lacht om Pieter's booze oogen.
Maar Piet schreeuwt woedend, « leelijk beest,
Dat is je laatste uur geweest! »
Een prachtig plan heeft hij verzonnen,
Hij stopt zijn negen luchtballonnen
Tesamen (steeds nog aan den stok),
Voorzichtig in het hondenhok,
Ontdoet ze daarna van het houtje
En knoopt wat brood aan ieder touwtje.
De list helpt beter dan hij dacht,
Hij heeft nog geen kwartier gewacht,

Of alle beesten willen weten,
Wat bij dat hok toch valt te eten.
Wel wat te gulzig naar mijn zin,
Slikt ieder nu zoo'n stukje in.
Ach ja, dat komt al van dat schrokken —
Opeens wordt elk omhoog getrokken
En als ge 't niet begrijpt, misschien,
Wel, kijk dan maar, hier kunt ge 't zien.
Zelfs 't kuikentje van juffrouw Bolder
Vliegt tot het nokje van den zolder,
Maar juist als poes het grijpen wil,
Slaakt juffrouw Bolder zulk een gil,
Dat poes, verschrokken door dat leven,
Het kuikentje weer weg laat zweven
En o, geluk, dit komt terstond
Weer veilig neder op den grond.

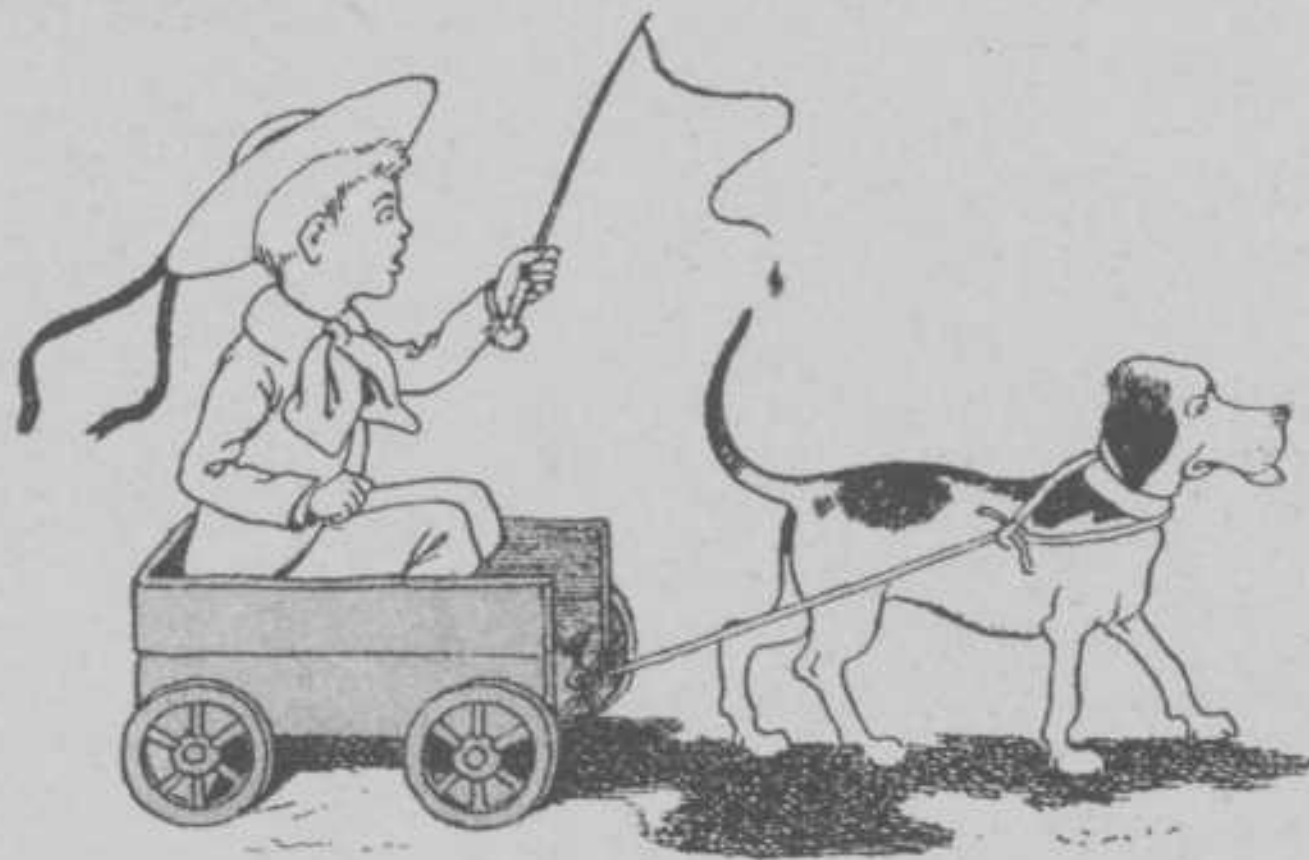
.....
Maar 't duurde lang, zoo wordt verteld,
Voordat de rust weer was hersteld.

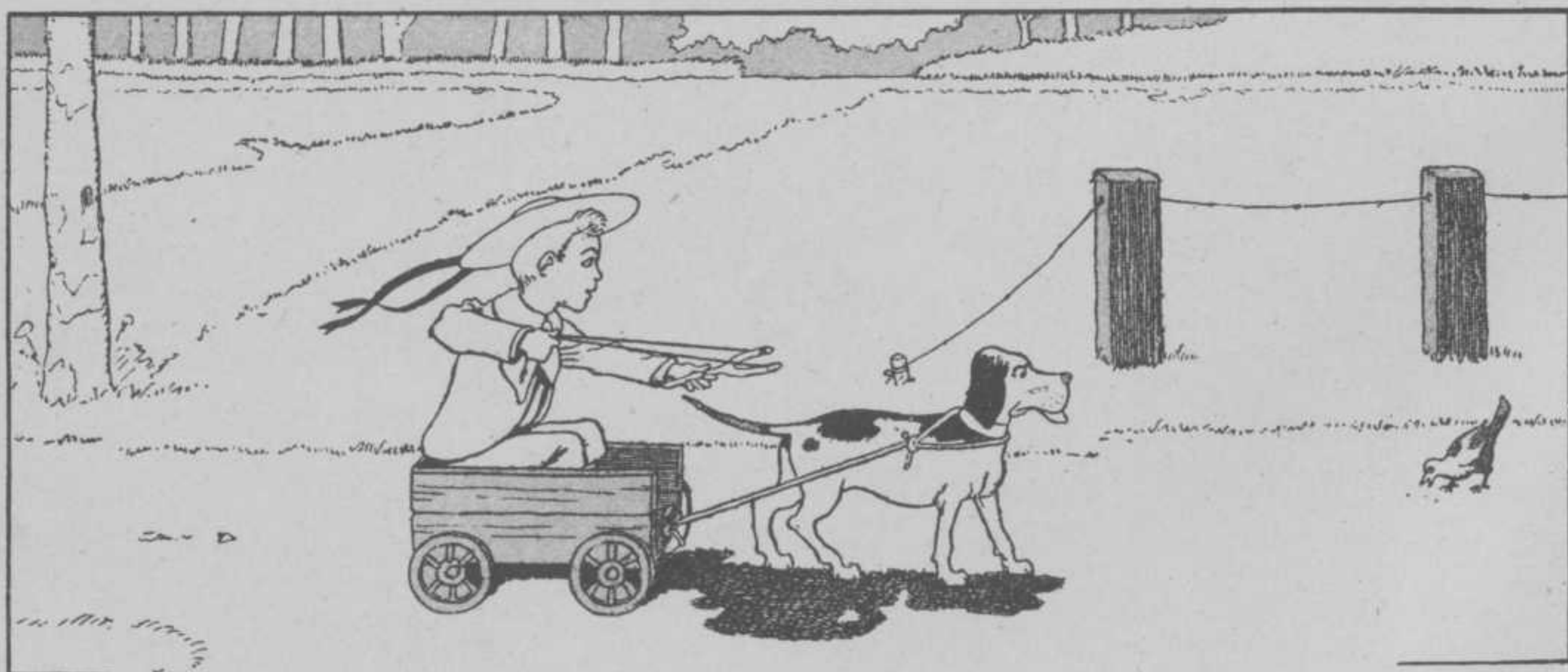

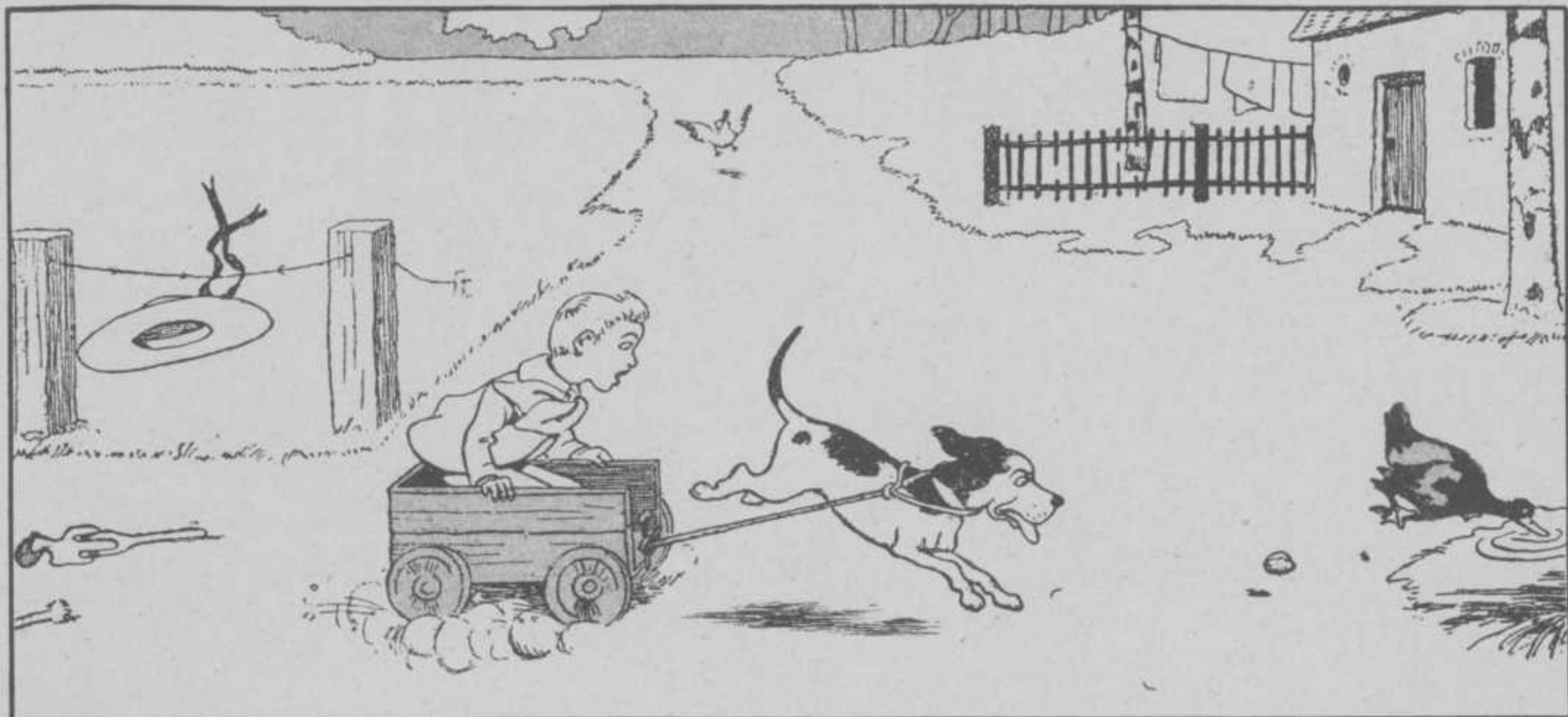
De luchtschippers.

Pieter doet verre reizen en hoe het afloopt.

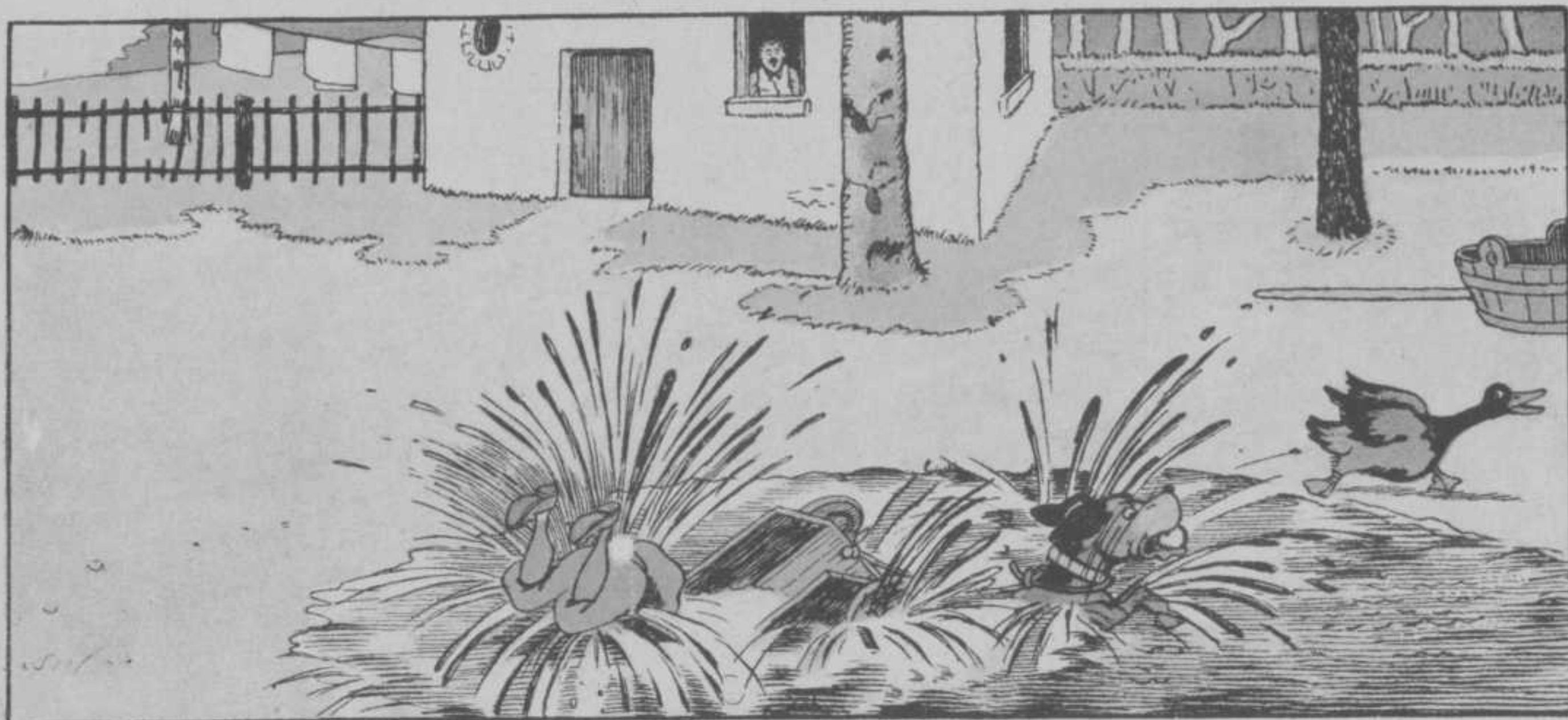

Heel gauw — misschien na veertien dagen —
Kwam onze Pieter met zijn wagen
En met zijn kattapult bij Mop
En stak zijn vinger deftig op.
« Hoort », zei hij, « 'k wil een reis gaan maken,
Misschien wel heelemaal naar Aken,
Maar eerst van hier naar Heerenveen...
Zeg, wil je mee gaan, ja of neen?
Je kunt me best een eindje trekken,
Te lang zal ik mijn tocht niet rekken,
Welnu, je zegt geen ba of boe,
Vooruit dan maar — wie zwijgt, stemt toe. »

Hij spant den hond nu voor zijn wagen,
Gaat eerst een dikke bot'ram vragen
En rijdt dan op een sukkeldraf
De straat door en den heuvel af.
Maar na een poos ziet Piet een vogel,
Hij neemt een kiezelsteen als kogel
En mikt eerst goed, voordat hij schiet,
Maar — raakt het dier gelukkig niet.
Dit fladdert weg met luide kreten,
Maar kijk — een eend, dichtbij gezeten
Trekt nu de aandacht van vriend Mop
En deze jaagt den stumpert op.
Hij weet hem spoedig in te halen,
Maar ziet, de ander, zonder dralen,
Ontwijkt hem telkens, waar hij kan,
En Mopje wordt half dol daarvan.
De eend vlucht eind'lijk in een vijver,
Maar nu springt Mop met grooten ijver
Met wagentje en Piet en al
Het beest weer na, dat is een val!
En smerig is het ook, want kijk,
De heele vijver ligt vol slijk.

Gelukkig komt daar juist een man,
Die prachtig menschen redden kan,
Die vischt hem aan zijn broek omhoog
En schudt hem dan een beetje droog.

Ach, zijn ontvangst is niet heel teeder,
 Het vuile sop druipt langs hem neder,
 En moeder roept, « gauw Sien, een mat!
 Want anders wordt mijn kleed zoo nat;
 En vader bromt, dat is een zaakje,
 Het is een lief bezit, zoo'n snaakje!
 Zijn heele pak is weg, 't is mooi...

Toe, baas, ga weg, hier is je fooi!
 Met een ontsteld en strak gezicht
 En allebei hun neuzen dicht,
 Staan daar de knecht Johan en Lijsje,
 Het keurig nette kamermeisje;
 En Pieter snikt en Pieter huilt
 En Pieter kniest en Pieter pruilt,

En staat van kou te klappertanden,
Poes roept, miauw, het is een schande!
En Mop ruikt aan zijn vuile pak
En aan de bot'ram in zijn zak.

.....
Maar Piet wordt ziek dienzelfden nacht,
Ja, dat had ieder wel gedacht;
De dokter moet nu aanstonds komen
En raadt, de kou eruit te stoomen
Met kwast, zoo gloeiend als 't maar kan,
De jongen smelt er bijna van!
— Maar, 't middel helpt dan ook probaat,
Want spoedig is hij weer op straat.

Het Berengevecht.

(18 Augustus).

Hoe loopt een ieder zoo te gillen,
En staan de kinderen te rillen,
Als voor een groot en bang gevaar...
En waarom — maar wat hoor ik daar...
Wat holt al snuivend langs de wegen,
Zoodat geen mensch zich durft bewegen
En alles angstig samenschuilt,
Terwijl het ondier buiten huilt —
Het is een beer, pas losgebroken,
Het dier heeft menschevleesch geroken
En doet zijn best nu om te zien,
Of het wat vangen kan, misschien;
Maar Bruintje ziet noch vrouw, noch man,
Want ieder vlucht, zoo gauw hij kan.

Alleen vriend Piet heeft niets vernomen,
Hij is pas uit de stad gekomen
En keert nu door het bosch terug,
Kijk — met zijn vlieger op den rug.
Een wapen draagt hij in zijn handen,
Voor als hem iemand aan mocht randen,
Want 't bosch is donker, schoon maar klein,
Dus moet men wel voorzichtig zijn.

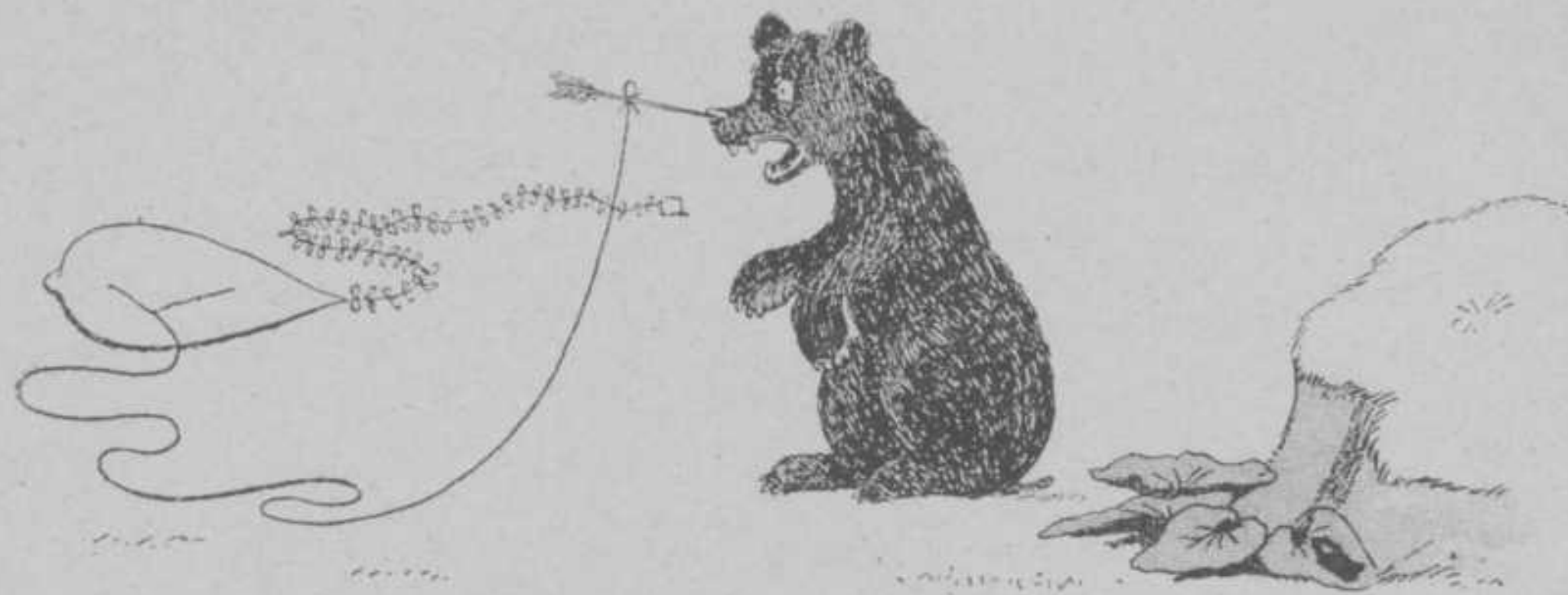

Intusschen keert de bruine beer
Nu spoedig naar zijn schuilplaats weer,
Maar juist als hij daar is gekomen,
Staat Pieter stil...hij denkt te droomen,
Hij schrikt verbaasd van het dier
En griezelt, maar vertrekt geen spier.
Het oogenblik is nu gekomen,
Dat hij zijn mannenmoed kan toonen,
Dat hij nu eens aan alleman
Zijn goede zijde wijzen kan;
Dus knoopt hij handigjes en gauw
Zijn pijltje aan zijn vliegertouw,

Blijft onderwijl het beest fixeeren,
(Zoo handelt men het best met beeren)
Neemt dan den boog, mikt eerst eens goed
En — schiet het roofdier in den snoet.

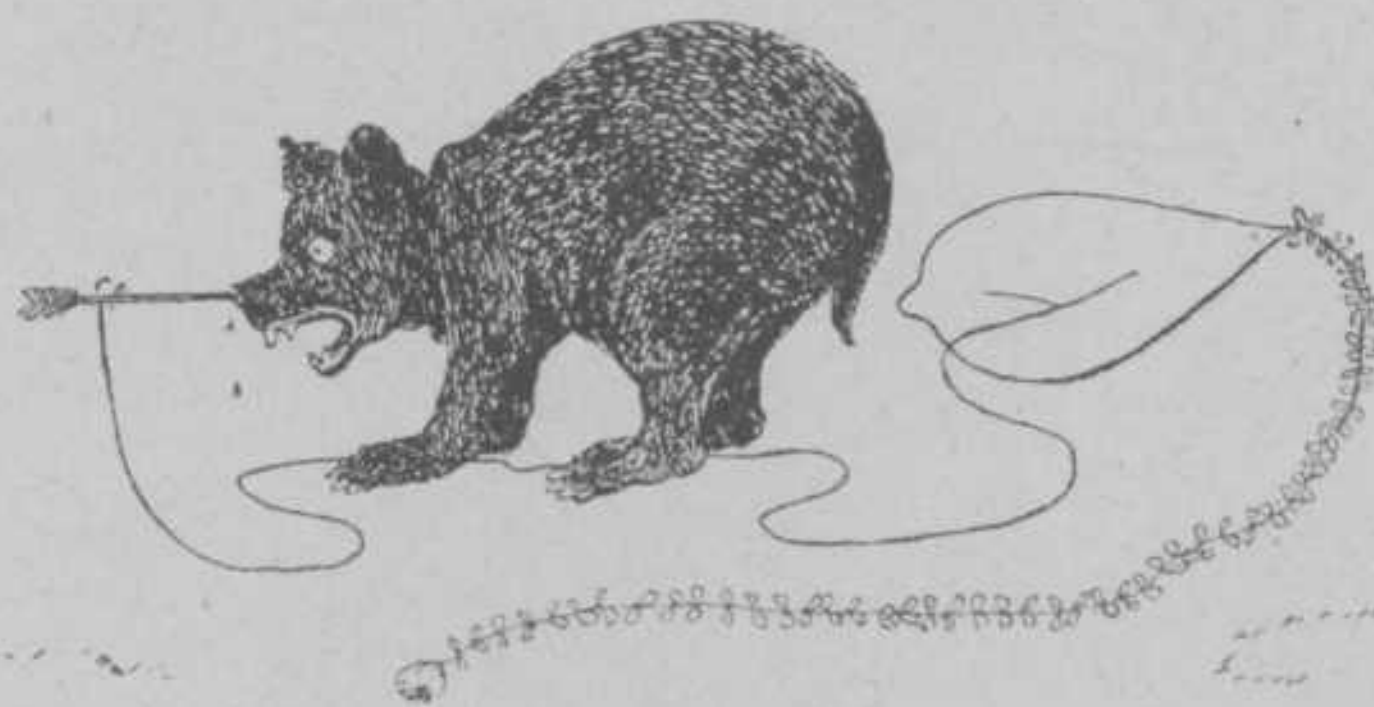

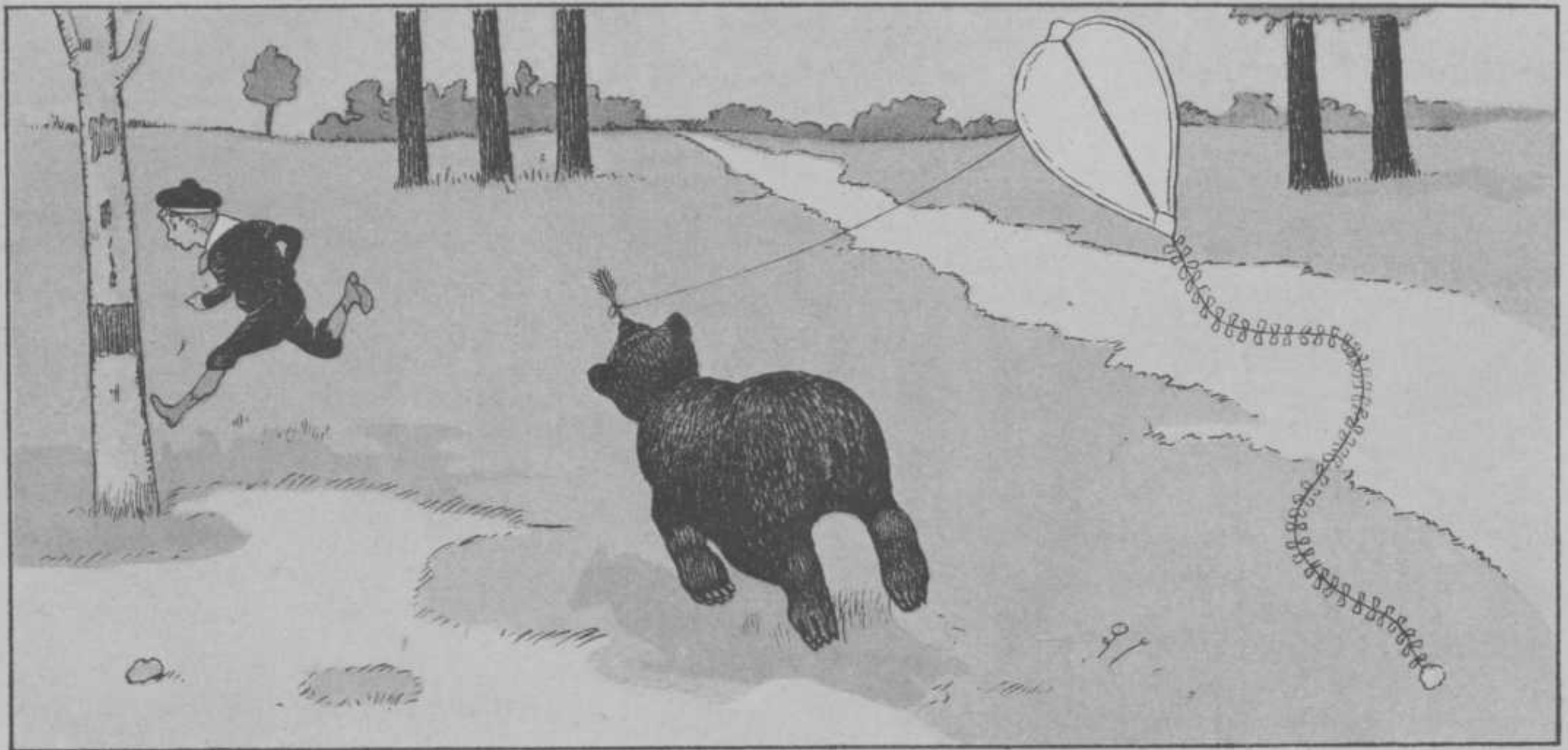
Vriend Pieter maakt nu spoedig beenen
En is in weinig tijd verdwenen,
Maar ach, zijn beentjes zijn maar klein,
Zoodat ze gauw vermoeid nog zijn.
En daarom rust hij tien seconden,
Zoodra hij schaduw heeft gevonden —
Nog rillend van den grooten schrik,
Maar toch niet weinig in zijn schik,
Dat hij nog slimmer is geweest,
Dan dat geduchte, bruine beest.
Maar plotseling, daar hoort hij kreunen,
Daar doet een stap de aarde dreunen,
Daar komt iets uit het kreupelbosch
En stormt op Pieter Wipneus los.
Het is de beer, de bruine beer,
Kom jongen, vlieg...toe, meer nog, meer!

De beer had eerst nog willen trachten,
De pijn een beetje te verzachten,
En schudde met zijn zwarten kop,
Doch 't pijltje zat en bleef erop.
En toen hij eindelijk wel merkte,
Dat niets hem hielp, hoe hij ook werkte,
Toen dacht hij, dan den knaap maar vangen,
Dat is nu nog mijn grootst verlangen,
En ziet, nu staat hij daar en kijkt,
Hoe of hij hem het vlugst bereikt.
Piet, ook niet dom, denkt aan een list,
Die hij uit jachtverhalen wist —
Hoe men die sterke, wreede snaken
Het best onschadelijk kon maken;
Vooruit dus weer met frisschen moed,
Het roofdier volgt hem op den voet.

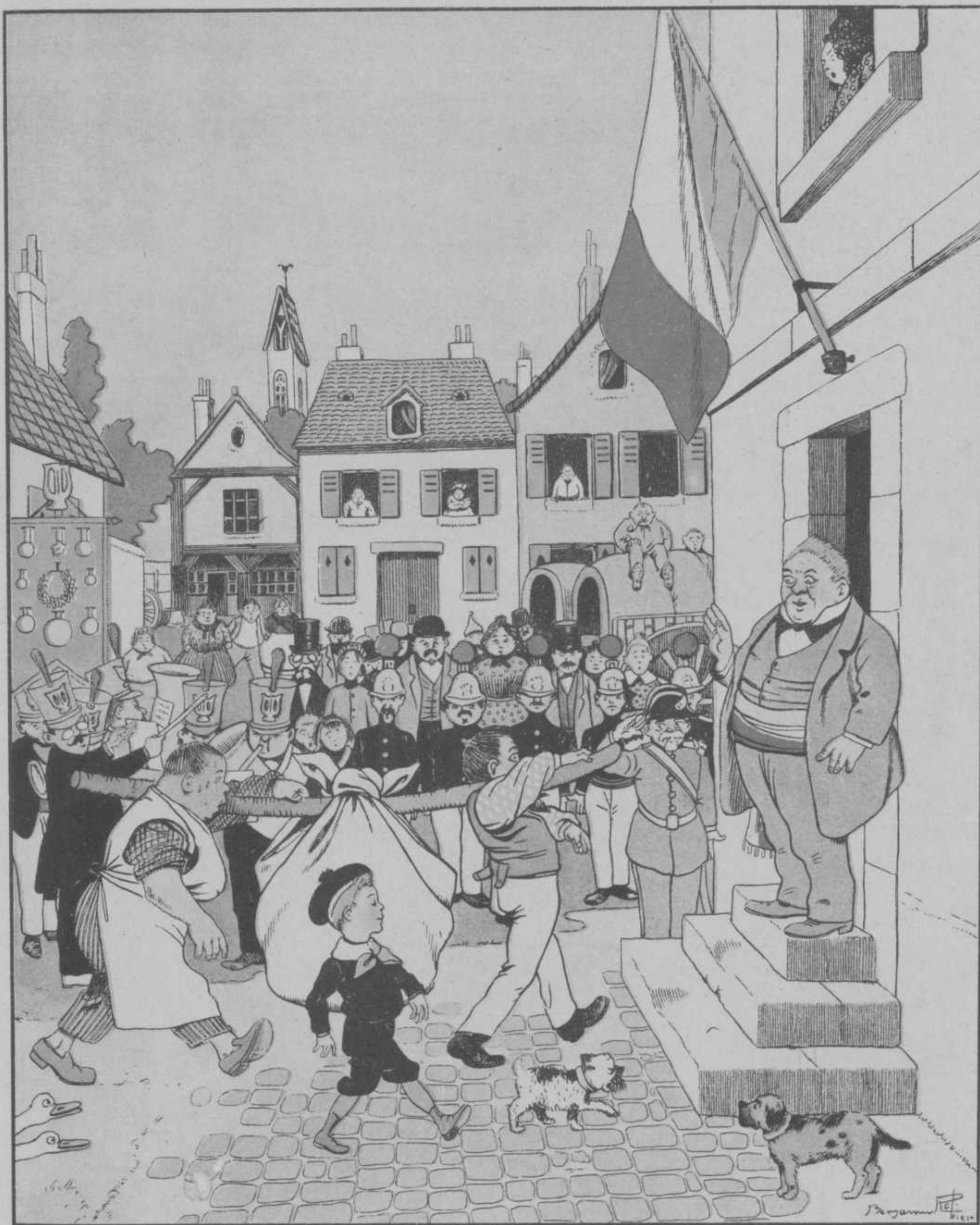
.....

Hierboven ziet ge afgebeeld
Een beer, die met een vlieger speelt.
Wie zag dit grapje ooit tevoren,
Maar toch, 't kan Bruintje niet bekoren,
Het *moet* wel, of hij wil of niet,

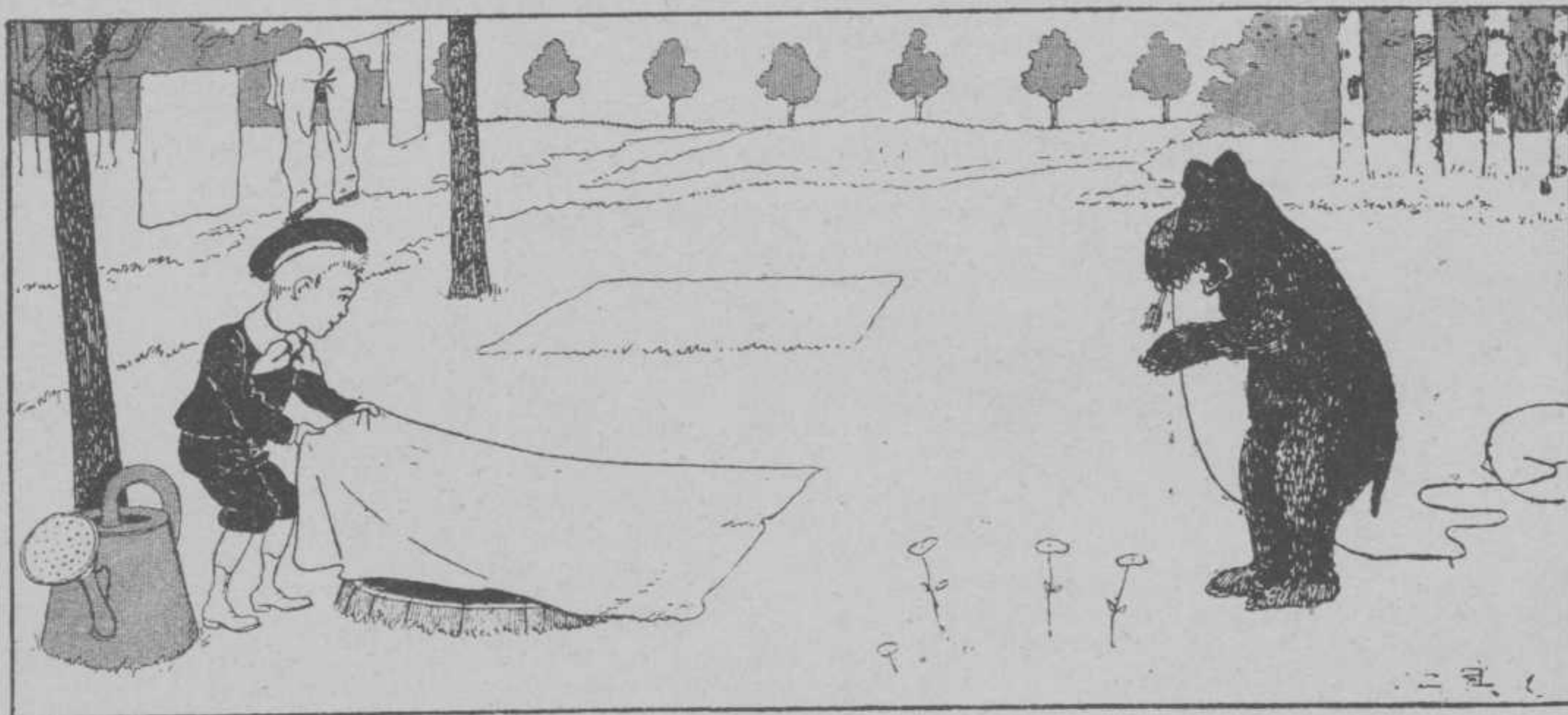

Want anders mist hij onzen Piet.
Piet maakt intusschen steeds nog beenen
En kijkt niet even om zich henen,
't Is jammer, want dit vreemde spel

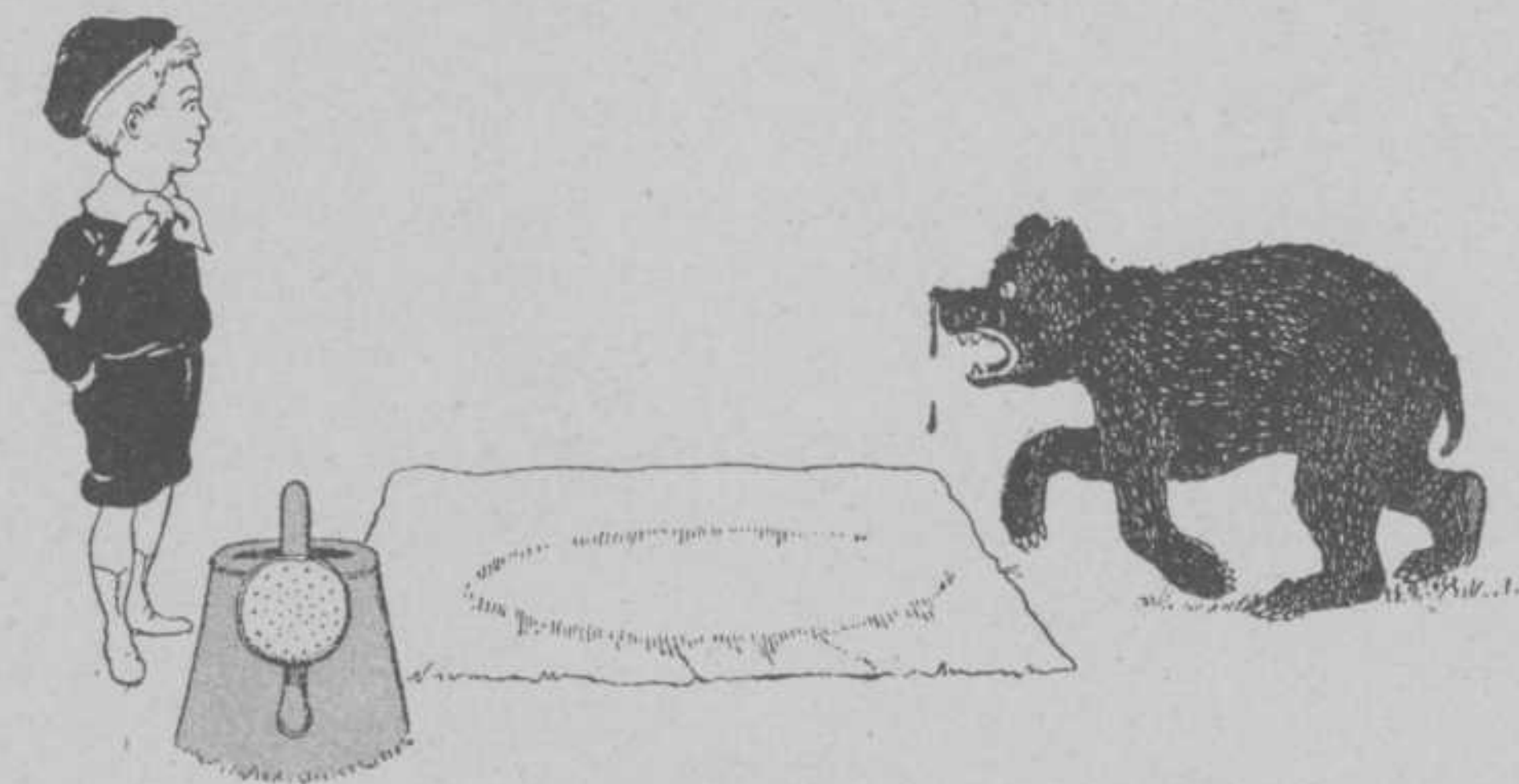

En het stadhuis prijkt met een vlag,
Ter eere van den blijden dag.

Beviel hem anders zeker wel.
En nu de list, die hij verzon,
Hij loopt tot bij een regenton,
Spreidt daar een laken over uit
En lokt den beer steeds meer vooruit.

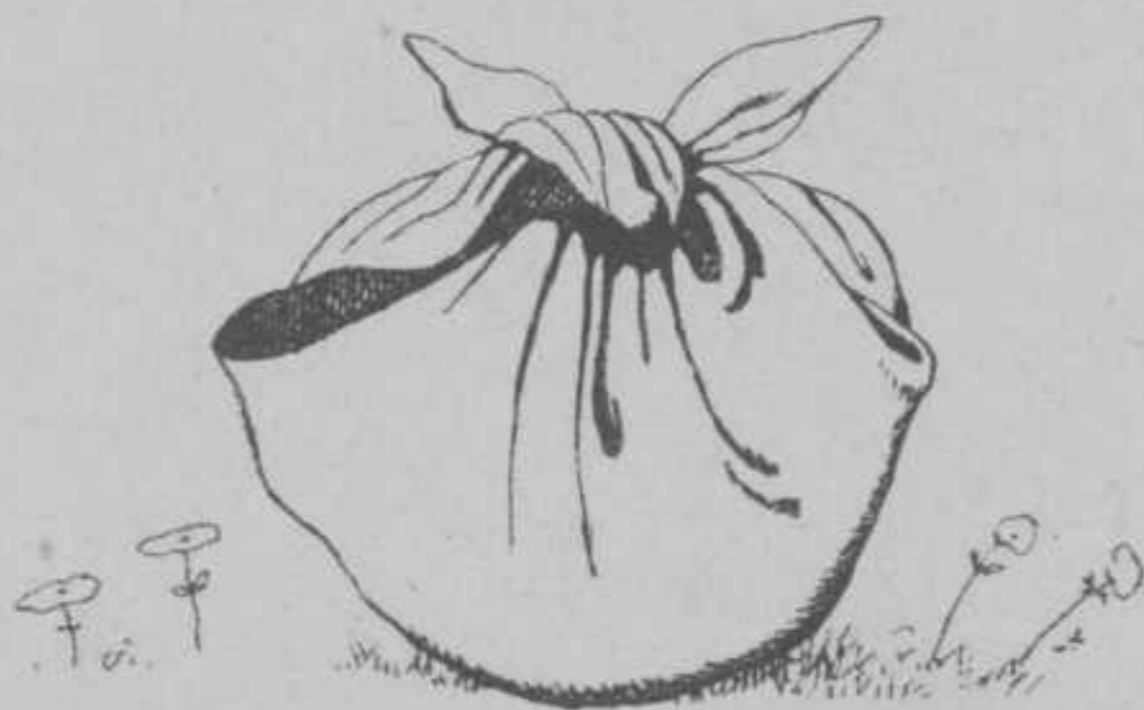
De vijand komt nu hijgend aan,
Blij, dat hij Pieter daar ziet staan,
Neemt eerst een aanloop... springt... ach heden,
Daar tuimelt hij al naar beneden;
Maar Pieter, met verheugd gezicht,

Knoopt nu het laken stevig dicht,
En gaat na afloop, zonder dralen,
Twee van de sterkste mannen halen
En bij hun t'rugkomst is er feest,

Piet is nooit zóó geëerd geweest;
Men huldigt hem van alle kanten
En meldt zijn daad in de couranten,
En het stadhuis prijkt met een vlag,
Ter eere van den blijden dag.

Een groote Schrik.

(21 Augustus).

Een visscher, menschen, is een man,
Die rustig uren zitten kan;
Die heel geduldig dus kan wezen
En van een kalmte, nooit volprezen,
Maar 't gekste is dus, dat ge Piet
Als visscher hier verschijnen ziet.
Hij gaat daar zitten op het gras,
Alsof het zijn gewoonte was,
Om baars of kabeljauw te vangen

En boven 't water te zien hangen,
En kijk — brutaal moet men maar zijn,
Want heusch, daar hangt wat aan de lijn
« Ha, ha, als ik me niet vergis,
Meen ik, dat dit een paling is, »
Zegt Piet, gooit weer zijn dobber uit
En maakt er nog een drietal buit.
Hij lacht en grinnikt van de pret
En stopt de visschen in zijn net;
« Nu maar naar huis, met pak en zakken,
Dan kan de dikke Sien ze bakken,
Ze zijn zoo prachtig lang en dik,
Dat wordt een feestmaal, dat zeg ik! »

Maar, onder 't haastig huiswaarts loopen,
Zet Piet zijn oogen danig open

En ziet zodoende op zijn pad
Weer allerlei, dan dit — dan dat!
Het eerst een eend, een ronde, dikke,
Die heel wijsgeerig staat te knikken;
Piet houdt het dier een paling voor
En zegt dan, « dank je lekker, hoor!
Je krijgt hem niet... wat hap je daar,
Ik houd hem zelf, ik plaag je maar! »
Wat verder hangen aan een touw
Vier natte kousen, rood en blauw,
Heel net en vreedzaam naast elkander,
De een al schooner dan de ander.
Piet loopt er langs, blijft even staan
En denkt, wat zou dat grappig staan,
Als plotseling die lange dingen
Eens gingen huppelen en springen!
Dat zou een grapje wezen, hoor —
Wist ik er maar een middel voor!
Daar voelt hij eensklaps iets bewegen —
Een paling, eerst muisstil gelegen,
Begint te dansen in het net,
Als had het dier de grootste pret;

En dit brengt Piet op een gedachte,
Hij grijpt nu, zonder nog te wachten,
De natte kousen, één voor één,
En geeft aan elk een levend been.

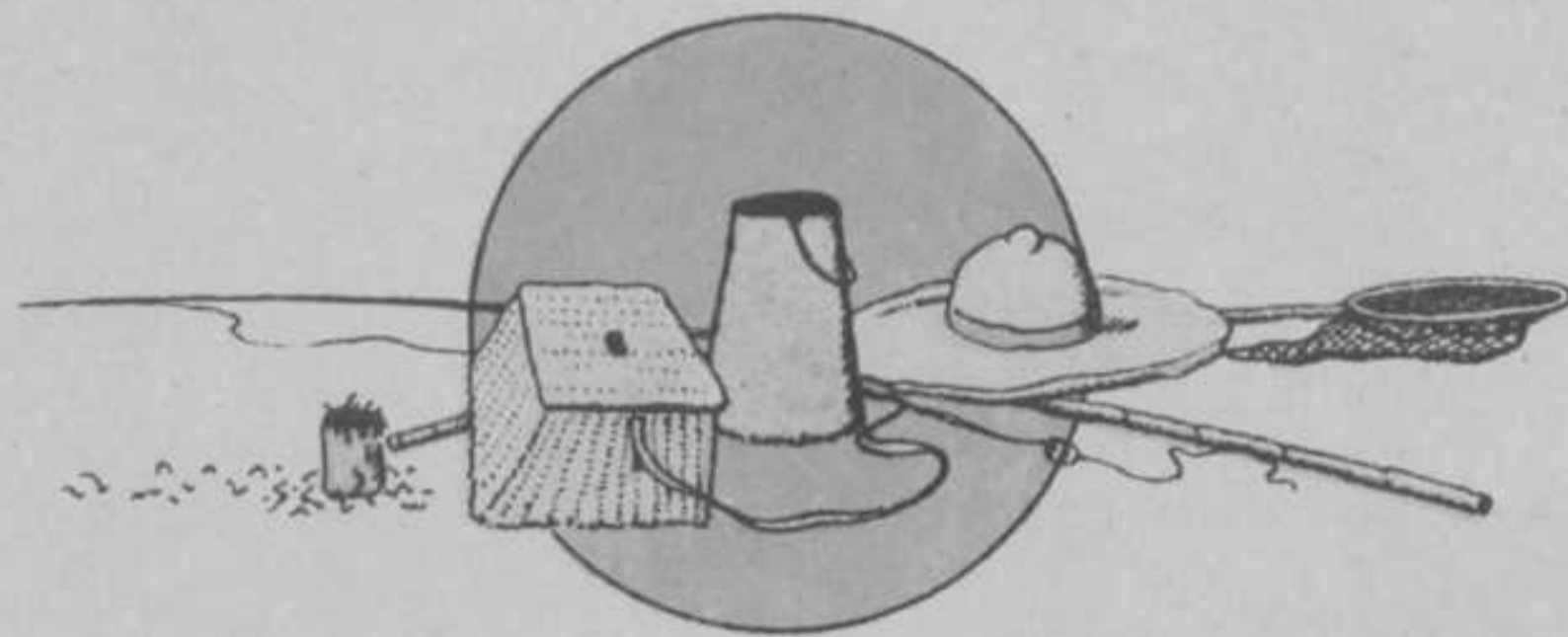
Het kousenviertal schijnt herboren,
En dartelt als nog nooit tevoren,
Ze zijn dat anders niet gewend,
Want juffrouw Bloem is corpulent
En kan alleen maar langzaam stappen,
Als ze een luchtje wil gaan happen.

Maar ach — de schrik, de groote schrik!
Daar komt de dokter, breed en dik —
Maar ziet, vandaag kan hij wel hollen,
Zijn hoed en stok laat hij maar rollen

En ook de kinders vluchten heen
En overal klinkt luid geweën.
Maar juffrouw Bloem laat zonder dralen
Maar dadelijk den veearts halen,
Die is heel moedig en kordaat
En weet op alle dingen raad.
De goede man komt spoedig al
En zegt, « dat is een raar geval!
Is dit al dikwijls voorgekomen,
Of staan we allemaal te droomen? »
Maar juffrouw Bloem zegt: « neen, mijnheer,
We slapen geen van beiden meer,
Dat voel ik aan mijn eksteroogen,

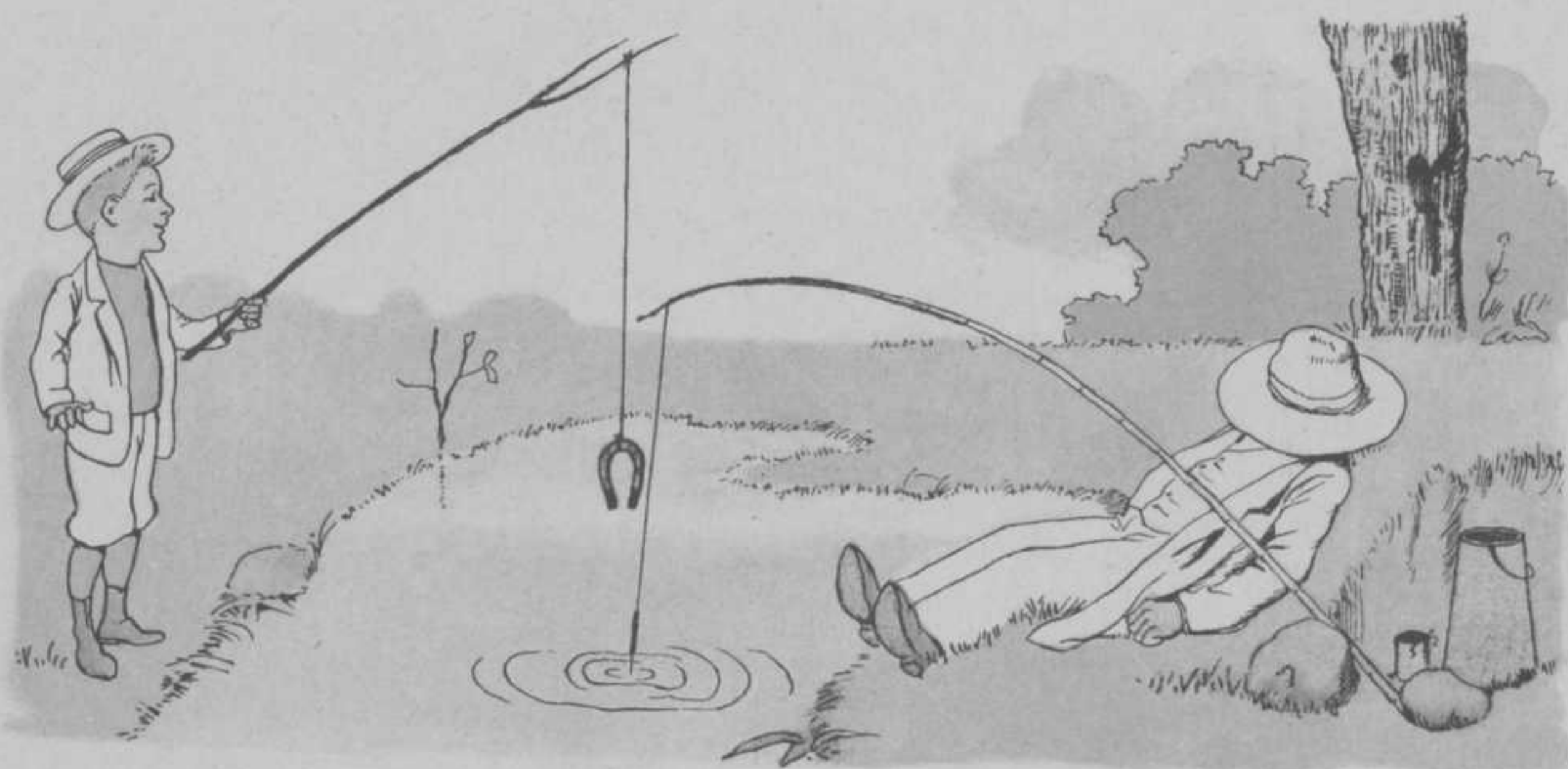
Die hebben me nog nooit bedrogen,
Hier is een mes, snij nu maar door,
Daar gaan ze al, voorzichtig! hoor, »
Ziet, in een wipje zijn nu allen
Eendrachtig op den grond gevallen;
De menschen schamen zich verbazend
En juffrouw Bloem wordt *even* razend,
Maar spoedig trekt de bui voorbij
En lacht ze om de plagerij.
Piet Wipneus heeft daar bij de bureu
Naar 't dwaze schouwspel zitten gluren
En pas als alles is gedaan,
Besluit hij om naar huis te gaan.

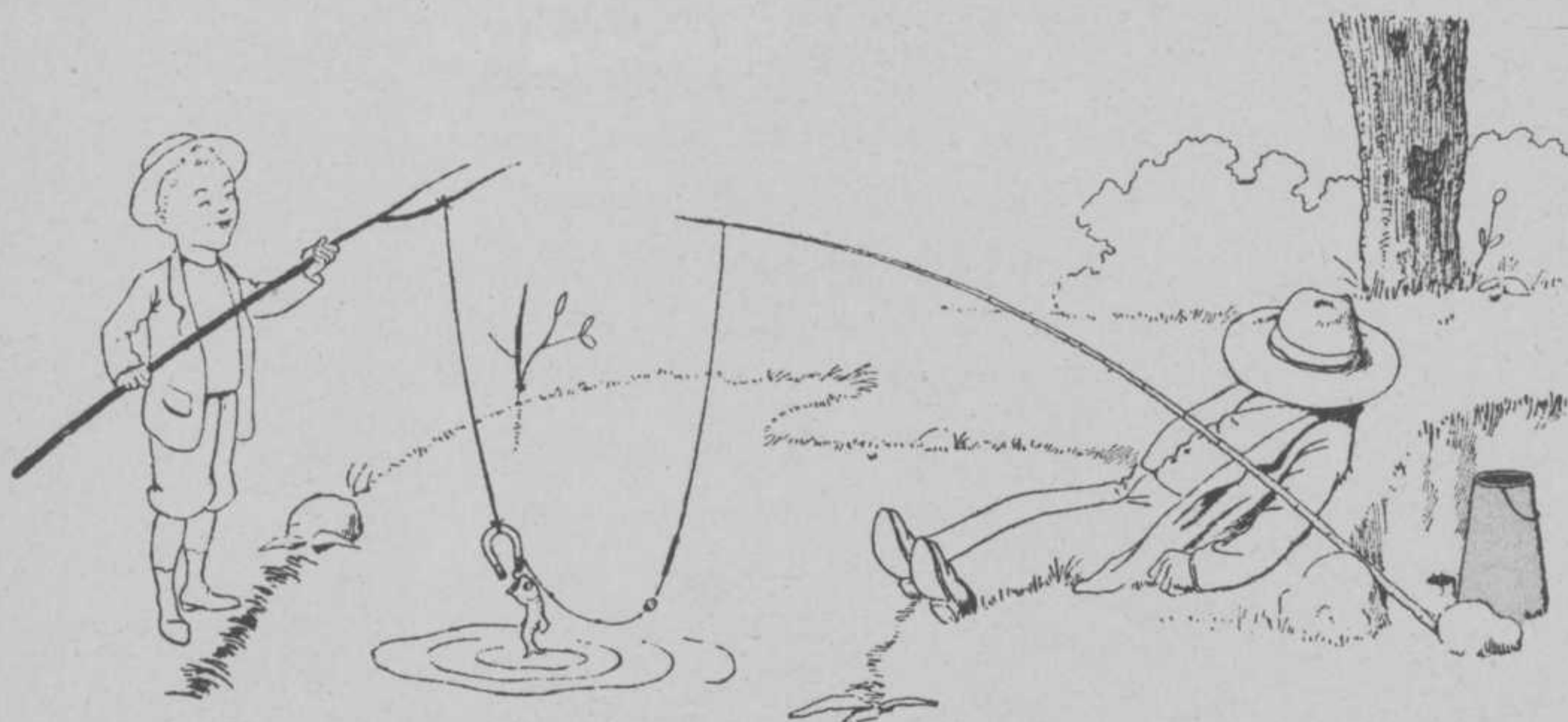

De Magneet.

(24 Augustus).

Nu ééns dat visschen is begonnen,
Heeft Piet weer gauw iets nieuws verzonnen,
Wel — denkt hij — 'k heb geen dobber noodig
En ook dat aas is overbodig,
Ik koop eenvoudig een magneet,
Dan is de heele zaak compleet.

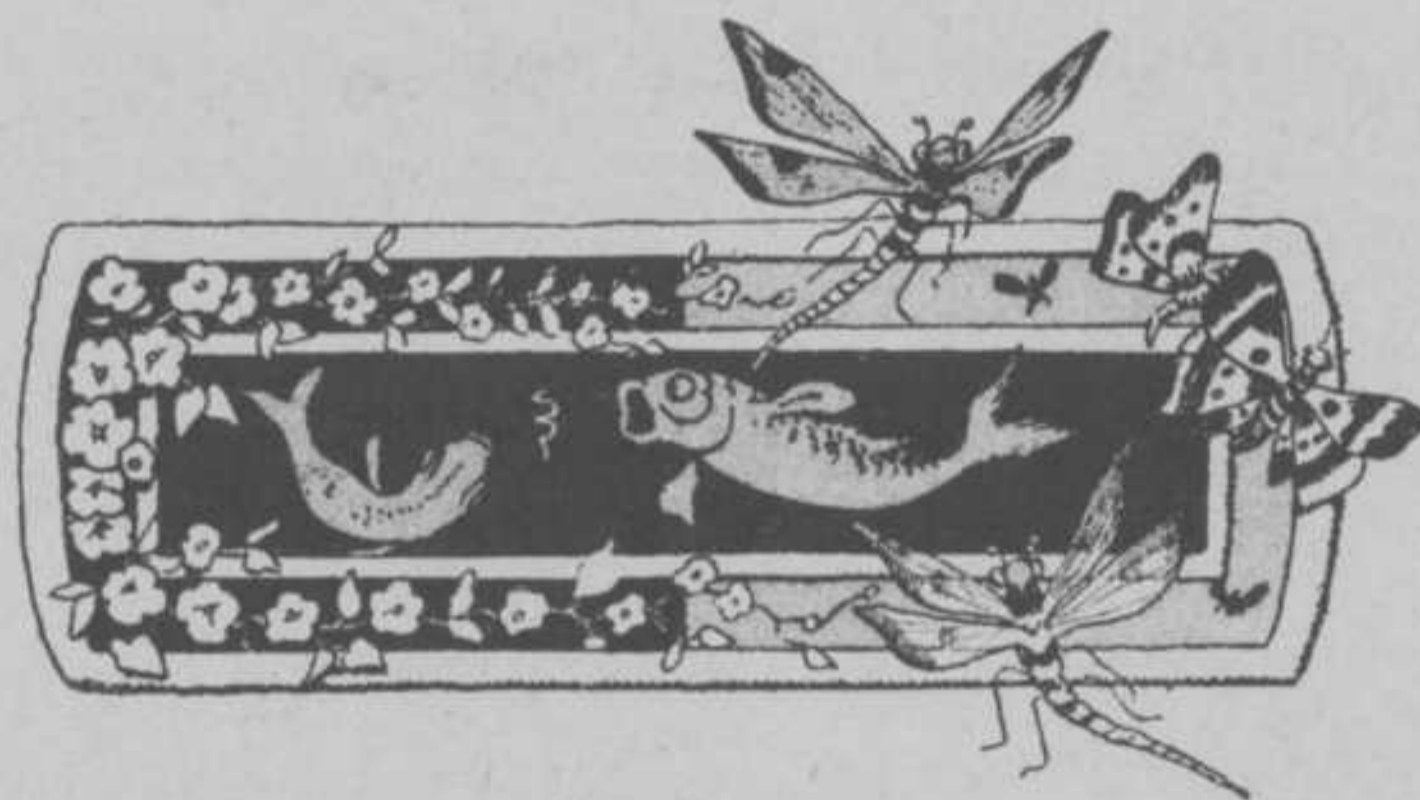

Toevallig loopt hij langs een plas,
Omzoomd door lang en prachtig gras;
Dit plekje noodigt uit tot slapen,
Van 't zien alleen gaat men al gapen
En dus verbaast het Pieter niet,
Dat hij hier zulk een luiard ziet.
Maar kijk eens aan, die oude heer
Zet daar zijn hengel zoo maar neer,
Dat is toch wel wat onverstandig,
Want kleine jongens zijn zoo handig,
Die kapen met het grootst gemak
Desnoods je zakdoek uit je zak.

Ziehier het werk van onzen bengel,
Hij neemt zijn zelf gemaakten hengel,
Laat dien zoo langzaam aan wat neer
En nadert steeds den dobber meer;
Hij trekt het stalen haakje aan,
Dat goedschiks wel omhoog moet gaan,
Wip — springt het vischje uit den vloed
En Pieter zegt, « zoo gaat ie goed! »

Hij legt den hengel naast zich neder
En geeft het dier de vrijheid weder,
De dobber werpt hij naast den man,
Zoodat die niets meer vangen kan;
Zoo redde Piet een visschenleven,
Die schoone daad dient neergeschreven.

Weer de familie Bolder.

(25 Augustus).

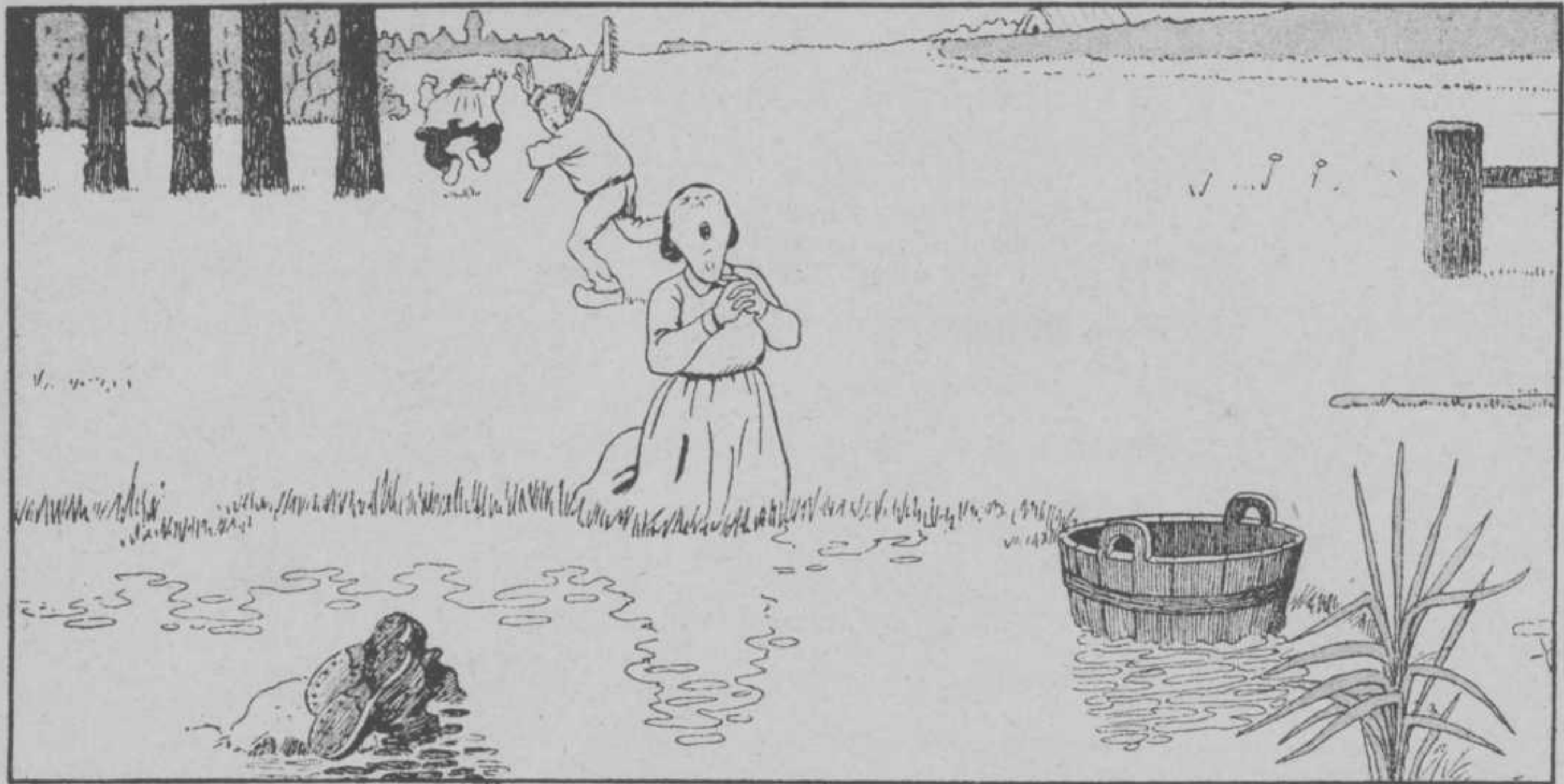

Diep in gedachten staat hier Piet,
'k Vertrouw zijn droomerijen niet,
Want als Piet Wipneus staat te droomen,
Dan kan er nooit veel goeds van komen.
Het erf waarop de jongen troont,
Is dat, waar Neeltje Bolder woont,
Tesaamen met haar goeden Joris,
Die er vandaag al vroeg van door is.
Twee laarzen staan er voor hun deur,
In elke zool een diepe scheur,
Die worden afgehaald dien morgen,
Daar zal de lapper wel voor zorgen
En dus — 't is wel een beetje dom —
Kijkt zij er heel niet meer naar om.

Er komt een eind aan Pieter's droomen,
Hij is steeds naderbij gekomen,
Neemt gauw de schoenen in zijn hand,
En holt dan naar den waterkant.
Daar ligt zijn nieuwe boot te wachten
En samen — met vereende krachten —

Varen nu Schippertje en boot
Door 't vuile water van de sloot.
Een rots ligt midden in de golven,
Half onder 't groene kroos verborgen
En daar stuurt Pieter recht op aan,
Terwijl hij overeind gaat staan.

.....
Geziet hierboven Pieter's list,
Want, als ge nu niet beter wist,
Dacht ge, dat Joris was verdronken
En in de diepte, hier, gezonken,
Zoodat alleen zijn laarzenpaar
Te zien was voor den wandelaar. —
Juist nadert nu zijn arme vrouw,
Van schrik valt zij hier bijna flauw,

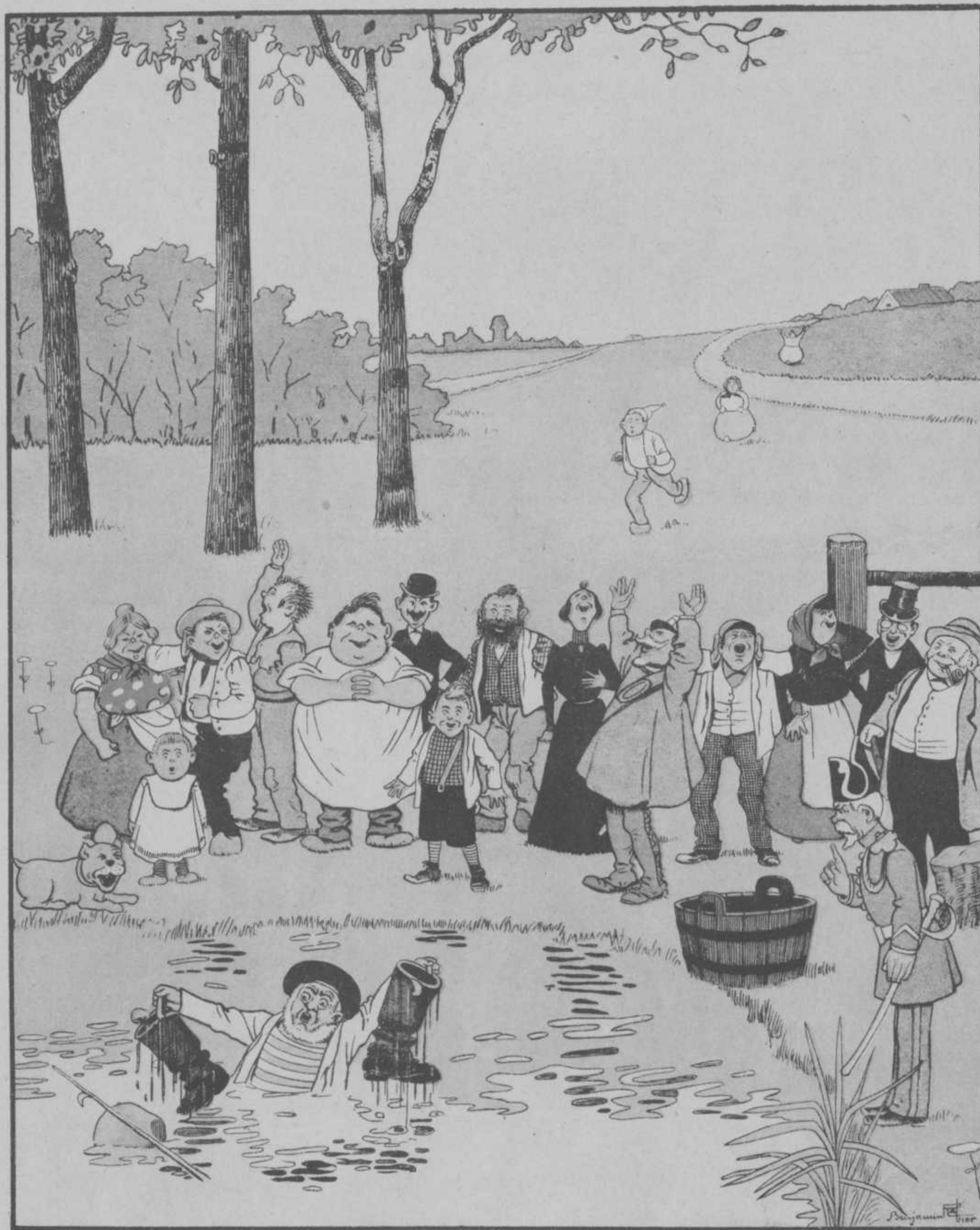
Maar spoedig komt haar geestkracht weder,
Ze loopt den grintweg op en neder
En roept de menschen bij elkaar,
Tot hulpe in dit groot gevaar.
Twee boeren hooren haar daar klagen
En hollen weg om hulp te vragen,
Het zijn twee hazen van belang
En van het kleinst geruchtje bang.
In 't dorp, daar wonen groote helden,
Daar zullen zij de zaak vermelden —
Zoo troosten zij de arme vrouw,
En roepen nog « wij komen gauw! »
Nu gaat het praatje spoedig rond,
De mare vliegt van mond tot mond
En reeds een vijftigtal personen
Is in een wip uit huis gekomen,
Ja, 't heele dorp komt op de been
En stroomt nu naar het weiland heen.
Gewapend is men ook — vier dreggen,
Een plank om Joris op te leggen,
Een reddingsgordel en een koord —
Dit alles sleept men met zich voort;
En Janmaat trommelt als bezeten,
Om het aan ieder te doen weten,

En roept dan met een stentorstem:
« Helpt, heelp, Baas Bolder in de klem! »
Een oude zeeman, dol op water,
Springt in de sloot met gloot geklater,
Hij zwemt vol moed een slag of twee
En sjouwt de dreggen met zich mee.
Nu wil hij Joris Bolder hakken
En grijpt met bloeke hand zijn hakken,

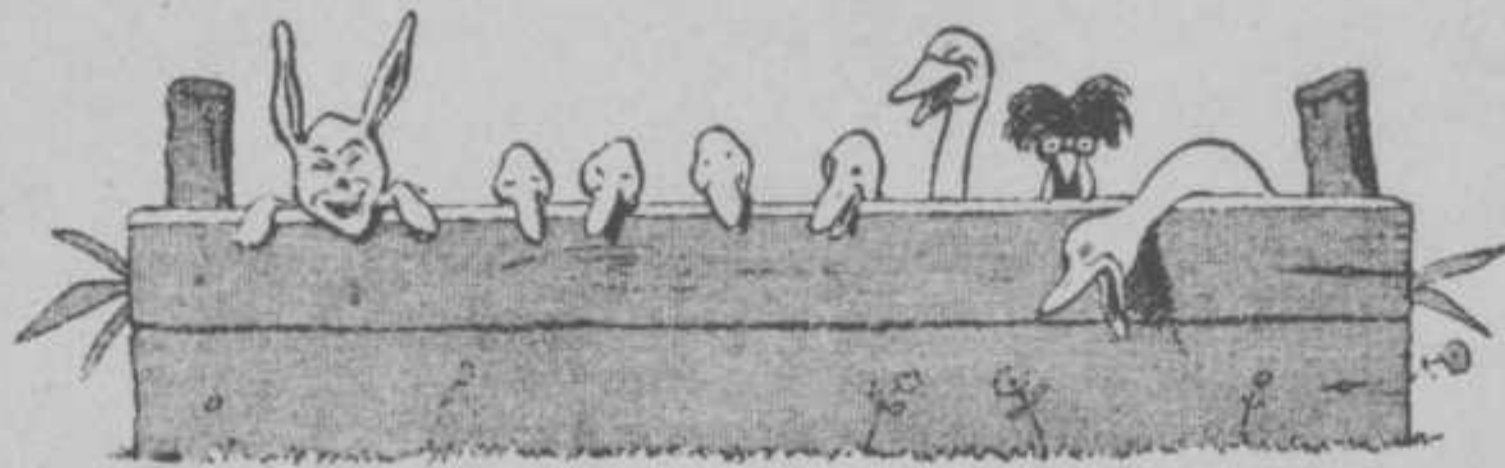

Maar, lieve tijd, wat is dat raar —
Het zijn alleen zijn laarzen maar!

Maar, lieve tijd, wat is dat raar —
Het zijn alleen zijn laarzen maar!
En Joris zelf komt juist vertellen,
Dat ieder zich gerust kan stellen,
Hij heeft het praatje pas gehoord
En holt nu maar aan één stuk voort.

.....
Nu volgt een allerliefst tafreeltje,
Baas Joris wordt omhelsd door Neeltje
En iedereen is weer tevrêe
En juicht en schatert met hen mee.
Alleen de inspecteur lacht niet,
Die zegt, ziezoo, ik ga naar Piet,
Ik neem dien boozen knaap gevangen,
Dat zult ge allen wel verlangen.
Maar Neeltje roept, neen, laat hem vrij,
We zijn nu allen veel te blij,
Niet waar, mijn Joris, liefste schat! »
... En in triomf gaan zij op pad.

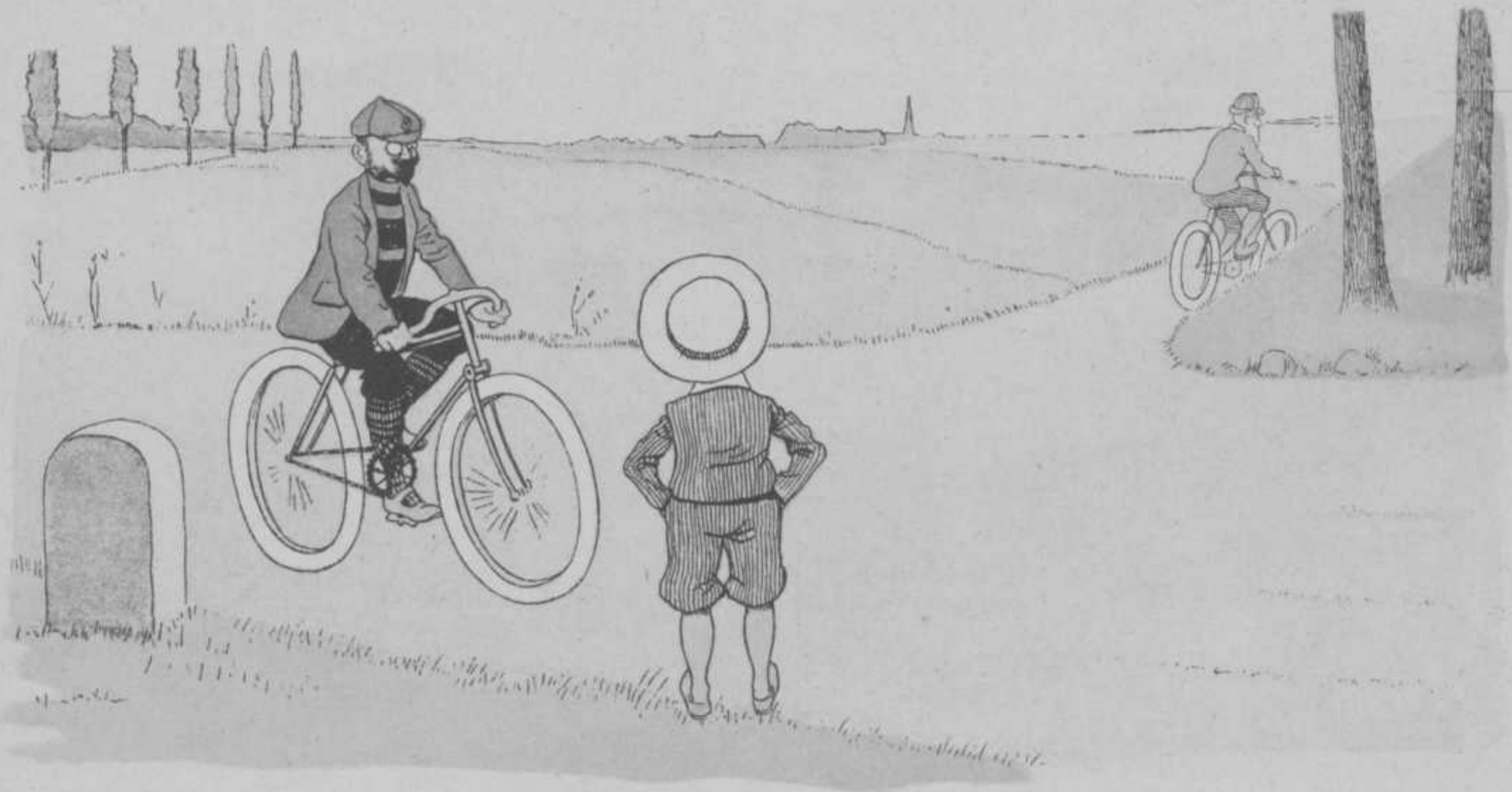

Pieter wordt gestraft.

(28 Augustus).

O wee, o wee, wat zie ik daar —
Dat is een ziekbed, kant en klaar,
En Pieter Wipneus ligt erin,
Nu, dat is vast niet naar zijn zin!
Wij moeten maar eens gauw gaan lezen,
Wat daar de reden van kan wezen!
Misschien weer een ondeugend stuk,
Dat uitliep op een ongeluk;
Ja, ja, zoo is het vast gegaan,
Daar twijfelen we heusch niet aan.

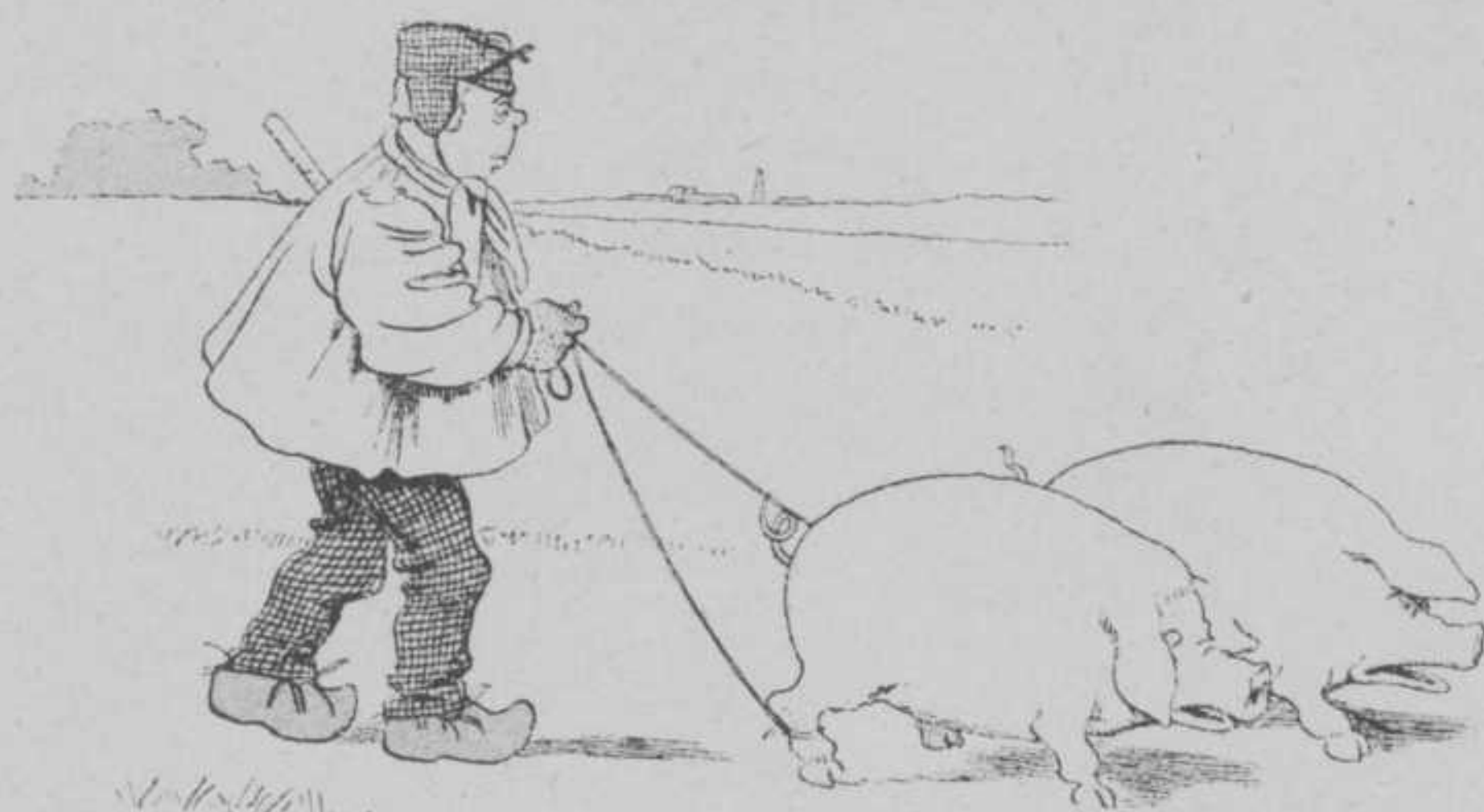

Dien morgen, om een uur of negen,
Kwam Piet voortdurend fietsers tegen,
Het eerst een oude, grijze heer,
Genietend van het mooie weer,
Dan, 't is om van te watertanden,
Een Fongersfiets met Dunlopbanden,
Waarop een fietser, keurig net —
Met roode jas en roode pet.
Vriend Pieter blaakt van ijverzucht
En geeft aan dat gevoelen lucht,
Door beide heeren na te jouwen
En tegen 't achterwiel te douwen,
Doch, 't helpt hem niet, want ongestoord
Rijdt hier het tweetal kranig voort.

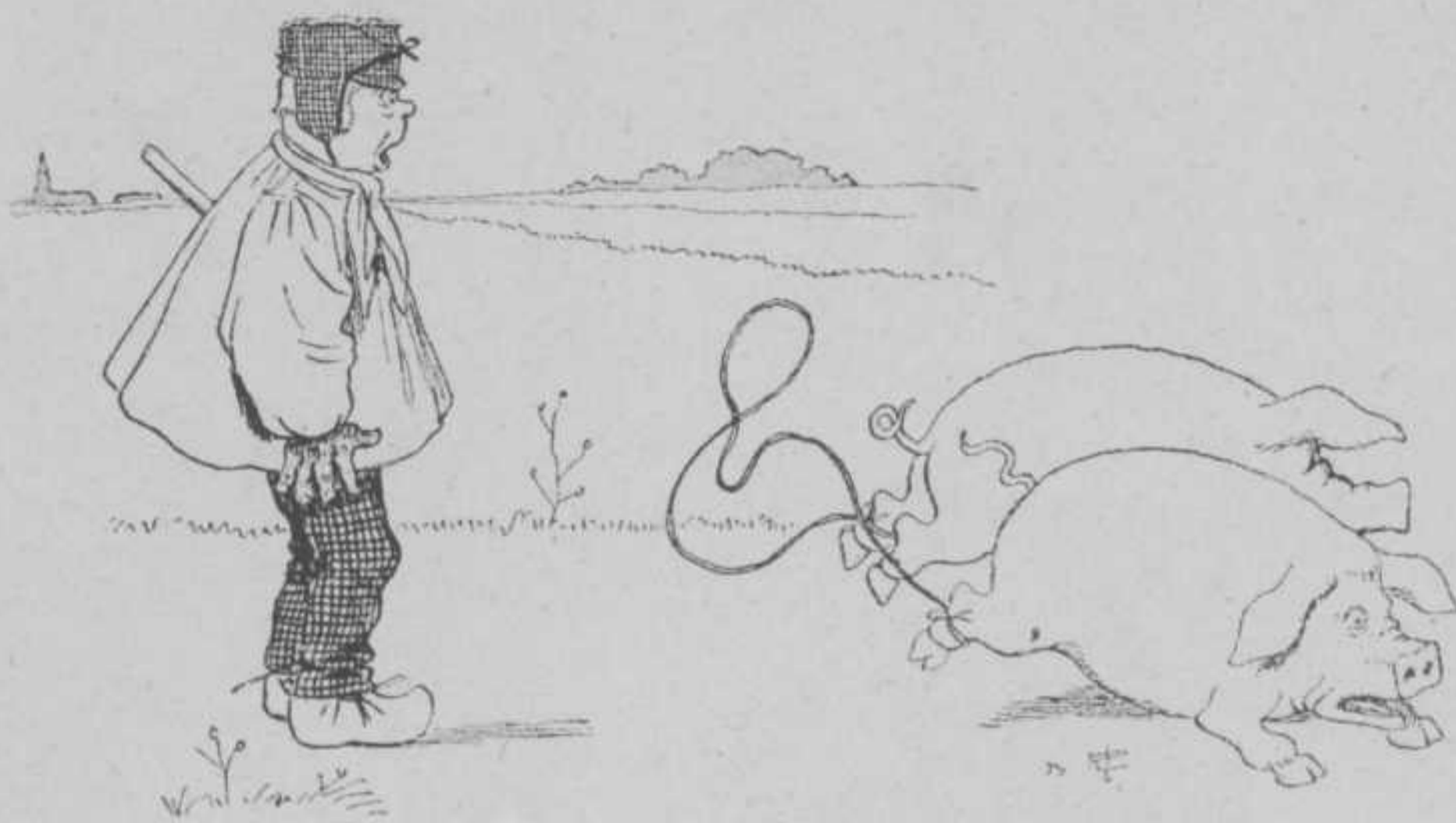
Bij dit onaangenaam begin
Wordt Piet zoo nijdig als een spin,
Hij is dien morgen zeer kwaadaardig,
Zoo'n booze bui staat hem niets aardig,
Dan ziet hij groen en geel van nijd
En is half dol van kribbigheid.

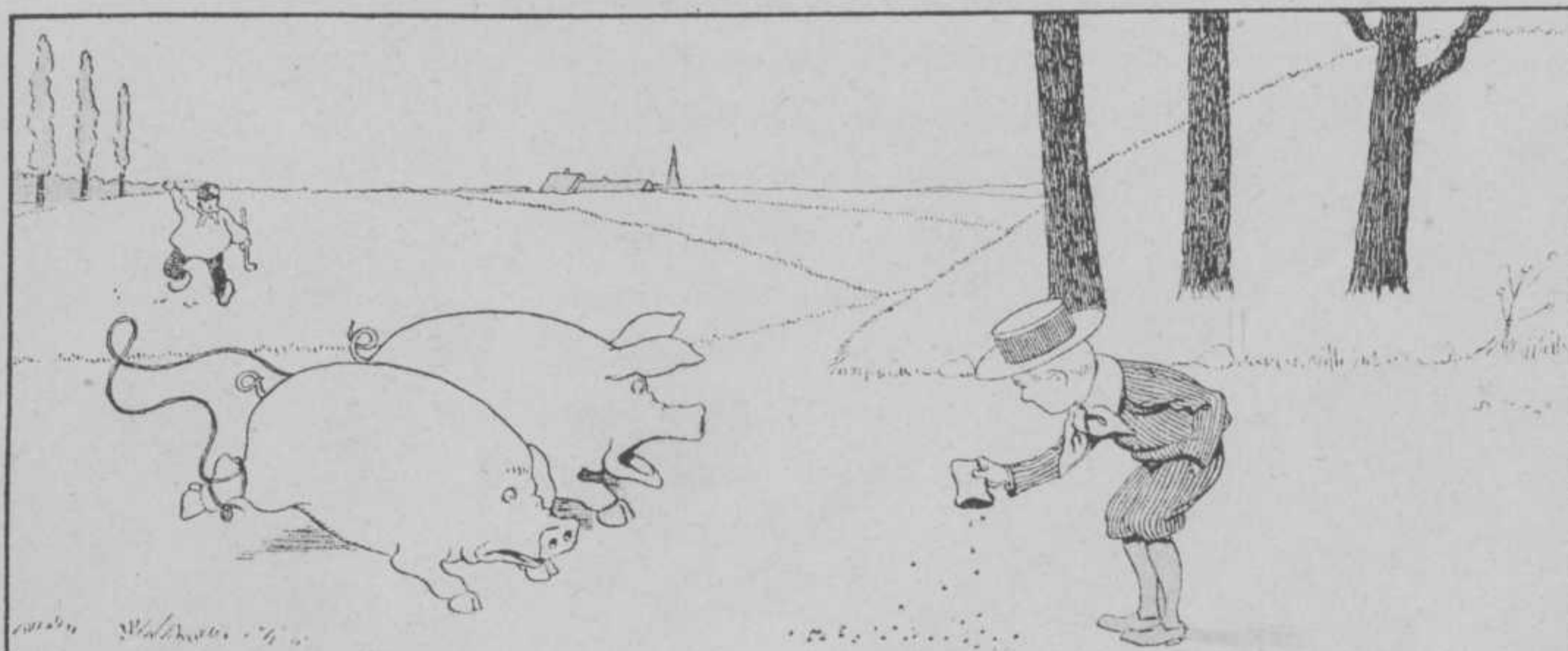
Een poos staat hij op wraak te zinnen,
Loopt dan een ijzerwinkel binnen
En koopt wat spijkers, wel een pond,
Die hij hier neergooit op den grond.
Doch, wie een ander mensch wil schaden,
Wordt zelf heel vaak met straf beladen;
Geeñ fietsers komen meer in 't zicht,
't Is of ze weten, wat daar ligt...
En Piet verveelt zich een kwartiertje
En wacht en wacht, maar 't helpt geen ziertje;
Juist wil hij echter huiswaarts gaan,
Of pijlsnel komt een spoortrein aan,

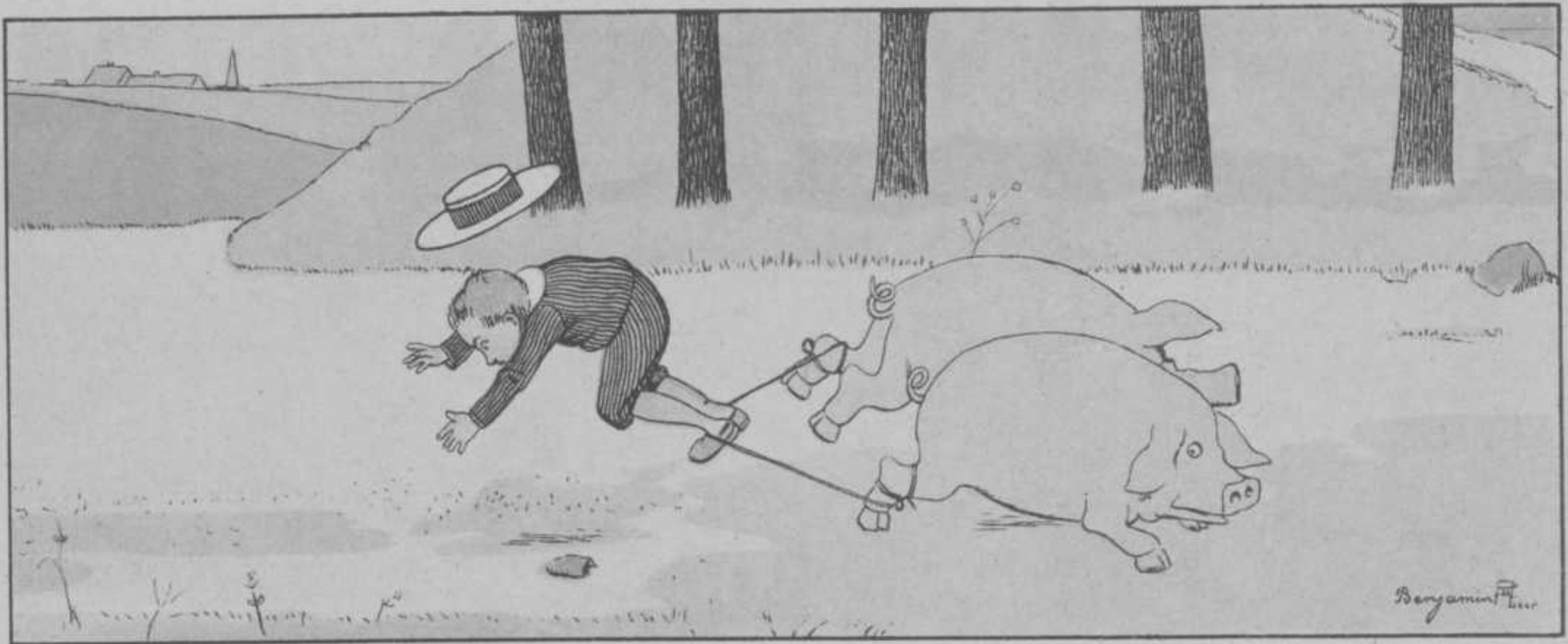

Met schel gefluit en zóóveel leven,
Dat heel de grond begint te beven
En ieder, die een wand'ling doet,
Van dat kabaal wel schrikken moet.
Dit is 't geval ook met Jaap Klant,
Een heerschap uit den boerenstand,
Die al zijn beesten goed behandelt
En elken dag wat met hen wandelt.
Als nu de trein voorbij hen raast,
Kijkt een der varkens zeer verbaasd
En ook het tweede is verschrokken,
Kijk — Jaapje wordt hier voortgetrokken,
Zóó hard, dat hem het touw ontschiet
En hij zijn vee ontsnappen ziet.

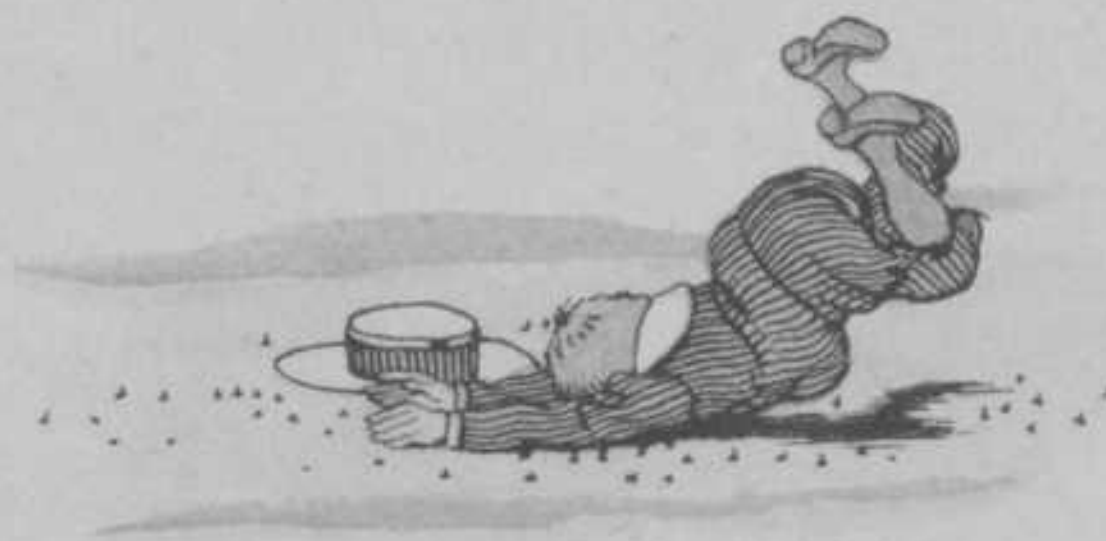
Daar gaan zijn varkens aan den haal,
Jaap staat daar als een houten paal,
Maar dan begint hij hard te loopen
En zet zijn mondje danig open;
« Help », roept hij, « help »! maar niemand hoort
En 't edel tweetal rent maar voort.

Piet Wipneus wrijft al in zijn handen,
Zoo'n booze knaap — het is een schande!
Wel, wat bezielt hem toch vandaag?
Het beste was een flink pak slaag
En toegediend door tante Mientje,
Dat hielp wel in een ommezentje!

.....
Doch neen, heel anders loopt het af,
De varkens naderen in draf
En werpen Pieter naar beneden
En sleuren hem een eindje mede,

Juist langs de spijkers op den grond,
Br... denk eens aan, dat heele pond!!
De punten schrammen langs zijn wangen
En blijven aan zijn kleeren hangen,
Misschien wel honderd in getal —
Het is een bloederige val;
En in zijn pak zijn veertien gaten,
Daar loopt hij huilend langs de straten,
Haast onherkenbaar zijn gezicht
En beide oogen bijna dicht;
Wat moederlief nu wel zal zeggen,
Als Piet het zaakje uit moet leggen,
Ik denk, dat tante Mientje komt
En duchtig op den jongen bromt
En met een grooten mandewagen
Vol bitterkoekjes op komt dagen,
Die ze hem toedient, een voor een,
Zou dat soms helpen... ach, welneen,
Zoo'n middel zal gewis niet baten,
Laat moeder maar eens met hem praten,

Hem wijzen op zijn slecht gedrag,
Ik wed, dat hij dan zelf wel zag,
Hoe slecht het is, om steeds te plagen,
Zoo leeg te loopen, heele dagen
En door zijn streken, groot en klein,
Een ieder steeds tot schrik te zijn;
Neen, Pieter, 'k zeg je nog tot slot —
Dat is geen te benijden lot!

Een week leed Piet de grootste pijnen,
Hij slikte bitt're medicijnen
En zijn gezicht was één verband,
Ook miste hij een boventand;
Maar toen de scholen weer begonnen,
Was 't ergste kwaad weer overwonnen
En kwam hij 's morgens in de klas,
Véél kalmer dan hij vroeger was.

.....
.....
Nu werkt hij zóó, dat meester zegt,
Piet Wipneus komt nog goed terecht!

Naschrift.

Mocht, wat ik hier van Piet liet lezen,
U allen tot een lesje wezen!
Ge zaagt het nu, 't gaat altijd mis,
Als men maar steeds ondeugend is.
Wie nooit iets anders doet dan plagen,
Zal zelf de lasten er van dragen,
Dus raad ik U dit allen af,
Wan 't einde is en blijft toch — straf!

EINDE.

Eerste kennismaking met Piet Wipneus	5
Piet als schilder	7
Het Varken	10
Tante Mien en het Speldenkussen	13
Pieter's Vacantiewerk	15
De Roomsaus	17
Een vreeselijke geschiedenis	20
De luchtballonnen	25
Pieter doet verre reizen en hoe het afloopt	30
Het Berengevecht	35
Een groote schrik	45
De magneet	51
Weer de familie Bolder	55
Pieter wordt gestraft	61
Naschrift	69

